

Црквата што победува

Проучување во три дела,
базирано на пишувањата на
Ричард Вурмбранд,
Џон Пајлер и
Милтон Мартин.

Црквата што победува

**Проучување во три дела, базирано на пишувањата на
Ричард Вурмбранд, Џон Пајпер и Милтон Мартин.**

Пасторот Ричард Вурмбранд ја претставува актуелната состојба на илегалната црква во врска со стратегијата, љубовта кон другите, моментите на криза и други приказни за христијанскиот опстанок.

Пасторот Џон Пајпер, во извадокот од неговата книга *Копнеж по Бог*, објаснува дека „бисерот на најголемата награда е славата на Христос“.

Милтон Мартин дава излагање за „претворање на искушенијата во победа“ и повеќе од дузина други теми со стотици стихови од Словото.

Преку овој прирачник ќе дојдеш до подлабоко познавање на Божјата перспектива, во врска со прогонувањето на Неговото тело низ светот, а и за тоа на кој начин ние како христијани можеме да се подготвиме, за да се соочиме со истото. Очекувај да бидеш предизвикан, а сепак инспириран... конфронтиран, а сепак охрабрен... испитуван, а сепак едуциран. Одличен материјал за библиски поучувања и проповеди.

ISBN: 978-9989-2817-9-2

9 789989 281792

МК

The Voice
of the Martyrs

DM
EAST

Црквата што победува

Проучување во три дела,
базирано на пишувањата на
Ричард Вурмбранд,
Џон Пајпер и
Милтон Мартин.

Наслов на оригиналот

The Triumphant Church, A three-part study from writings of Richard Wurmbrand,
John Piper & Milton Martin

© 1999 by The Voice of the Martyrs.

Превод од англиски: Елвир Арнаутовиќ

Уредник: Јован Јоновски

Лектура: Бранкица Јовева

Дизајн и прелом: ОМ EAST, Заеднички проект на VOM и ОМ EAST.

За изданието на македонски:

© 2015 The Voice of the Martyrs for the Macedonian Edition.

Translated by permission. All rights reserved.

CIP - Каталогизација во публикација

Национална и универзитетска библиотека "Св. Климент Охридски", Скопје

27-185.2, 27-674.5

ВУРМБРАНД, Ричард

Црквата што победува : проучување во три дела базирано на пишувањата на Ричард Вурмбранд, Џон Пајпер и Милтон Мартин / [превод од англиски Елвир Арнаутовиќ].
- Скопје : Изгрев, 2015. - 108 стр. ; 21 см

Превод на делото: *The Triumphant Church : a three-part study guide on suffering and persecution from the writings of Richard Wurmbrand, John Piper and Milton Martin.* - Содржина: Подготви се за илегална црква - веднаш! / Ричард Вурмбранд. Страдањето : жртва на христијанскиот хедонизам / Џон Пајпер. Краток преглед на прогонството / Милтон Мартин

ISBN 978-9989-2817-9-2

1. Паипер, Џон [автор] 2. Мартин, Милтон [автор]. - I. Wurmbrand, Richard види Вурмбранд, Ричард

а) Христијанство - Страдање б) Христијанство - Прогон

COBISS.MK-ID 99188490

За повеќе информации за прогонуваната црква во светот, контактирајте го:

<http://www.persecution.com>

<http://east.om.org>

ПОДГОТВИ СЕ ЗА ИЛЕГАЛНА ЦРКВА

Ричард Вурмбранд

ПРЕДГОВОР

Спротивно на она што некој може да го помисли, ова не е некој вид брзо упатство за некое таинствено христијанско здружение што се вика илегална црква. Ова е само едноставно искажување поглед кон Црквата од некој чиј личен пасторски живот, затворско искуство и долгото проповедничко искуство стори толку многу да го подигне вниманието на светот за опасностите на атеистичкиот комунизам.

На пишувањата на Ричард Вурмбрант не им треба посебно претставување. Тие се силни и пробивни, ретко оставајќи го читателот незаинтересиран кон пораката што тие ја објавуваат. Малку е сторено да се уреди овој текст. Некои од употребените изрази се карактеристични за некој кој размислува како Евреин, чита како лингвист, се моли како апостол и пишува како пророк. Пораката е кристално јасна.

Ако е вистина она што некои христијански водачи го кажуваат, порано или подоцна, мора да се соочат со две алтернативи – социополитички компромис со нехристијанските сили или да се навлече гневот на контролираната политичко-религиозна хиерархија. Во тој случај, Вурмбранд е во право – *мора да се ѝодгошвиме сега*.

Бидејќи овие две алтернативи веќе се поставени во многу делови од светот, нема причина да се верува дека делот на светот во којшто живееме ќе продолжи да ја избегнува реалноста. Ајде тогаш, ние христијаните, да се подготвиме себеси сега и да бидеме сигурни дека нашите деца ќе имаат јасен пример пред да дојде и нивниот ред.

Од издавачот

ПОДГОТВИ СЕ ЗА ИЛЕГАЛНА ЦРКВА – ВЕДНАШ!

Ананиј одговори: „Господи, чув од мнозина за тој човек, колку зло им направил на Твоите светии во Ерусалим“. А Господ му рече: „Оди, зашто тој човек е Мој избран сад, за да го изнесе Моето име пред нееврејските народи, пред цареви и пред синовите на Израел. Јас ќе му покажам колку треба да пропати поради Моето име“ (Дела 9:13, 15, 16).

Колку што ми е познато, не постои ниту еден теолошки факултет, библиско училиште или универзитет во светот, каде што се учи за илегалната црква. Можеби ќе слушнеш на предавањата за себалианизам и аполинарианизам. Пет минути откако ќе заврши предавањето, ќе забораиш на нив. Веројатно никогаш повеќе нема да се сретнеш со себалианец или аполинарианец. Учине за Коптската црква и за многуте разновидни мали секти што никогаш нема да ги сретнеме во животот. А илегалната црква е црквата во една третина од светот; луѓе кои никогаш порано не помислиле дека ќе припаѓаат на илегална црква. Додека Америка беше преоптоварена со Вотергејт, комунистите зазедоа преку петнаесет земји. Исламот и хуманизмот станаа влијателни и силни. Пасторите мора да знаат што е тоа илегална црква и како функционира. Зборував со еден бискуп во Британија околу еден час за работата на илегалната црква. На крајот, тој рече: „Извини, но ти збороваш за моето хоби; многу сум заинтересиран за црковната архитектура. Дали ќе сакаш да ми кажеш дали илегалните цркви употребуваат готски стил на градба на црква?“

Ако ви кажам за кој бискуп станува збор, нема да можете да си замислите како еден човек со така познато име може да постави вакво прашање.

Илегалната црква е релативно непозната. Тука ни е во соседството, но не сме подготвени да ѝ се придружиме и не сме обучени за тоа. Секој пастор сега го има цел свет во својата парохија, и нам треба ова да ни биде познато, бидејќи можеби ќе поминеме низ трагични околности. Дури и да не се соочиме со овие трагични околности, должност ни е да помагаме и да ги водиме оние кои поминуваат низ нив.

Во муслиманските нации, во црвената Кина и сл., многу верници стануваат жртви. Многумина се во затвори и многумина умреле по затворите. Не треба да се гордееме со ова. Најдобро е да се биде добро обучен како да се извршува илегална работа а да не се биде фатен.

Во војна, оној кој ќе умре за татковината не е толку славен како хероите кои предизвикале непријателот да умре за *неговата* татковина. Не сум јас тој кој треба да умре за *мојата* татковина; *штој* треба да умре за *неговата*. Им се восхитувам на оние кои знаат да работат така добро, а да не бидат фатени. Мора да сме запознаени со илегалната работа.

Подготовка за страдањето

Страдањето во илегалната црква не може да се избегне, без разлика на мерките што се преземаат; но страдањето може да се редуцира на минимум.

Не е можно да се одржи краток курс за илегалната црква. Во охрабрувам да го поттикнете вашиот синод или деноминација да воведат курсеви за илегалната црква.

Што се случува со земјата кога ќе почне да владее теророт? Во некои земји, теророт започна веднаш, како во Мозамбик и Камбоџа. Во други места прво се воведуваат религиозни слободи како никогаш порано. И потоа почнува. Некои режими доаѓаат на власт без реална моќ. Немаат луѓе на своја страна. Немаат сè уште неопходна организација на нивната полиција и воен

персонал. Во Русија, комунистите веднаш дадоа големи слободи за протестантите со цел да го уништат православието. Кога го уништија православието, се вратија на протестантите. Почетната ситуација не траеше долго. Во тоа време се инфилтрираа во црквите, ставајќи свои луѓе на позиција. Ги открија слабостите на пасторите. Некои беа амбициозни мажи; некои беа опседнати со љубовта кон парите. Некои други можеби имаа скриен грев со којшто можеа да бидат уценувани. Им кажуваа дека ќе се дознае за тоа и потоа ги ставаа своите луѓе на лидерските позиции. Потоа, во одреден момент започна големо прогонство. Во Романија, ваков удар се случи во еден ден. Сите католички бискупи беа затворени, заедно со бројни свештеници, калуѓери и калуѓерки. Потоа многу протестантски пастори од сите деноминации беа уапсени. Многумина умреа во затвор.

Исус, нашиот Господ, му кажа на Ананија: „Сретни се со Савле од Тарсус. Тој ќе биде мојот илегален пастор, мојот илегален работник“. Тоа беше Павле – пастор на илегална црква. Исус започна интензивен курс за овој илегален пастор. Започна со зборовите: „Ќе му покажам колку многу треба да пострада“.

Подготовката за илегална црква започнува со проучување на „саферологијата“ — мартирологијата. Солженицин, во својата книга *Гулаг Архипелаго*, вели дека полицајците во бившиот Советски Сојуз имале курс по 'арестологија' – наука како да апсат наоколу луѓе без никој да ги забележи. Ако тие создале ново име, *арештологија*, ајде сега ние да создадеме име за „*сџрагалозија*“.

Подоцна, ќе погледнеме на техничката страна од илегалната работа, но првенствено е потребна одредена духовна подготовка. Во слободна земја, за да станеш член на црква, доволно е да поверуваш и да бидеш крстен. Во илегалната црква не е доволно да си само член. Можеш да бидеш крстен и да веруваш, но нема да бидеш член на илегалната црква доколку не знаеш како да страдаш. Можеш да ја имаш и најсилната вера на светот, но ако не си подготвен да страдаш, тогаш ќе бидеш

фатен од полицијата. Ќе ти удрат две-три шлаканици и ќе се откажеш од сè. Затоа, *погдоштовкаџа* за страдањето е суштина во подготовката за илегалната црква.

Христијанинот не паничи ако е ставен во затвор. За искусен верник, затворот е ново место за сведочење за Христос. За пасторот, затворот е нова парохија. Тоа е парохија без голем приход, но со огромни можности за работа. Зборувам за ова во мојата книга *Во самица со Бог*.¹ Во другите книги ја спомнувам Морзеовата азбука, којашто е исто така дел од обуката на илегалната црква. Знаете за што се работи, знаци преку коишто се пренесуваа пораки. Преку овие знаци можете да го проповедате Евангелието до оние десно или лево од вас. Затворениците секогаш се менуваат. Некои ги вадат од ќелиите и ставаат други. Бог им дал привилегија на многумина христијани кои биле во затвор да го проповедаат Христос преку Морзеовата азбука, на луѓе кои никогаш не ги виделе. Други, по многу години, ги сретнале овие луѓе кои ги довеле до Христос преку Морзеовата азбука. Имав неколку парохии во заедничките ќелии.

Во парохиите, во слободниот свет во недела наутро, можете да засвоните со камбаните. Ако некој сака, ќе дојде во црква, ако не сака, нема да дојде. Ако човек не ги сака вашите проповеди оваа недела, следната недела нема да дојде. Во секој случај, ако заврне, нема да дојде. Но, во затворот, којшто е твоја парохија, твоите парохијани се со тебе цел ден. Слободните парохијани гледаат на својот часовник: „Овој веќе проповеда триесет минути. Дали конечно ќе заврши?“ Кога ќе те уапсат, ти го одземаат часовникот; парохијаните се со тебе цела седмица и можеш да им проповедаш од утро до мрак! Тие немаат избор. Во историјата на романската или руската црква, немало никогаш толкави обраќања како што имало во затворите. Затоа, немој да се плашиш од затворот. Гледај на тоа како на нова задача,

1 With God In Solitary Confinement

дадена од Бог. Се сеќавам кога бев уапсен по вторпат, додека ја гушкав мојата жена, пред да ме одведе полицаецот, таа ми рече: „Ричард, запомни дека е пишано, 'и ќе ве одведат пред управници и цареви заради Мене, за да сведочите пред нив и пред незнабошците“.

Луѓето можат да го прифатат ова. Но што е со страшните тортури што се случуваат по затворите? Што ќе правиме во врска со овие тортури? Дали ќе можеме да ги издржиме? Ако не ги издржам, ќе ставам во затвор други педесет или шеесет луѓе кои ги познавам, бидејќи токму тоа го бараат моите мачители, да ги издадам оние околу мене. Заради тоа доаѓа голема потреба за подготовка и страдање, коешто мора да започне сега. *Премногу е тешко* да се подготвиш себеси за тоа кога си веќе во затвор.

Се сеќавам дека имавме еден случај во Романија, каде што еден пастор со дваесетгодишна служба беше во грев со една жена. Другите пастори дебатираа за ова прашање. Беше речено: „Гребот не беше она што тој го направи таа вечер, туку околностите каде што не можеше да *оголее* на искушението. Наместо тоа, пред дваесет години, кога не беше искушуван, тој *не си* кажа на себеси: 'За време на мојот живот како пастор ќе ми се случат различни работи. Меѓу другото, ќе се случи и да бидам искушуван да направам сексуален грев. *Нема* да се предадам на тоа“.

Треба да се подготвиш претходно за *ситте* евентуалии. Треба да се *погдош* за страдање.

Вистина за вистината

Колку многу секој од нас е способен да страда, зависи од тоа колку е поврзан со каузата, колку му е драга неговата кауза и колку многу му значи.

Во тој поглед, во комунистичките земји имавме многу големи изненадувања. Постоеја проповедници и писатели на

христијански книги, кои станаа предавници. Композиторот на најдобрата книга со христијански химни на Романија, стана композитор на најдобрата комунистичка книга на химни на Романија. Сè зависи од тоа дали останавме во сферата на зборовите или сме соединети со божествената реалност.

Бог е Вистина. Библијата е вистина за Вистината. Теологијата е вистина за вистината за Вистината. Добрата проповед е вистина за вистината, за вистината, за Вистината. Не се работи за Вистината. Вистината е Бог. Околу оваа Вистина постои платформа на зборови, теологии и толкувања. Ниту една од нив не помага во време на страдање. Помага само самата Вистина во којашто треба да навлеземе преку службите, преку теолошките книги, преку сите „зборови“ и да се поврземе со реалноста на самиот Бог.

На Запад, кажав како христијаните беа врзувани на крст, четири дена и четири ноќи. Крстовите беа ставани на подот и другите затвореници беа измачувани и присилувани да вршат нужда врз лицата и телата на распнатите. Тогаш ме прашаа: „Кој стих од Библијата ми помогна и ме зајакна во тие околности?“ Одговорив: „*Ниту* еден стих од Библијата не ми помогна“. Невистинито и лицемерно е да се каже: „Овој стих од Библијата ме зајакна или оној стих ми помогна“. Библиските стихови сами по себе не се наменети да помогнат. Го знаевме Псалм 23: „Господ е мојот Пастир, ништо нема да ми недостига... дури и да чекорам по долината на смртната сенка“.

Кога ќе поминеш низ страдањето, ќе сфатиш дека Божјата намера не била да те зајакне преку зборовите на Псалм 23. Господ е Оној Кој може да те зајакне, а не псалмот што зборува за Него дека го прави тоа. Не е доволно да го имаш псалмот. Мораш да го имаш Оној за Кого овој псалм зборува. Исто така ни е познат стихот: „Мојата благодат ти е доволна“ (2 Коринќани 12:9). Но стихот не е доволен. Благодатта е таа што е доволна, а не стихот.

Пасторите и ревносните сведоци кои го третираат Словото како повик од Бог, се во опасност да им придадат поголема важност на светите зборови отколку што навистина ја имаат. Светите зборови се само средство за пристигнување во реалноста, изразена од нивна страна. Ако си обединет со Реалноста, Семоќниот Бог, злото ја губи својата сила врз тебе, не може да го скрши Семоќниот Господ. Ако ги имаш само зборовите на Семоќниот Господ, лесно можеш да бидеш скршен.

Духовни вежби

Подготовката за илегалната работа е длабоко духовна. Како што го лупиме кромидот во подготовка за употреба, така и Бог мора да ги „излупи“ од нас вистинските зборови, сензацијата од уживањето во религијата, со цел да пристигнеме во реалноста на нашата вера. Исус ни рекол дека „секој кој сака да го следи“ Него, мора да го „земе својот крст“, а самиот Исус покажал колку тој крст може да биде тежок. Мора да сме подготвени за ова.

Погледни што прави светот! Порнографските магазини или рекламите ја 'запалуваат' имагинацијата. На сличен начин, ние треба да ја запалиме имагинацијата, имајќи ја пред нас духовната реалност. Мора да правиме духовни вежби. Жал ми е што духовните вежби се речиси непознати во протестантизмот. Мора да ги воспоставиме во илегалната црква. Духовните вежби можеби се злоупотребувале од некои католици, а потоа дојде реформацијата. Таму секогаш постоеше движење на клатното. Ако некој отиде во една крајност, некој друг ќе отиде во друга крајност.

Бидејќи некои ја злоупотребиле употребата на лажните духовни вежби, други нема воопшто духовно да вежбаат. Не само што треба да имаме моменти на молитва, каде што ќе зборуваме, туку треба да имаме движење на медитација и набљудување. Можеме да прочитаеме во Евреите 11 за долгиот список на оние кои биле исечени на парчиња, изгорени на влада

или изедени од лавови, но исто така мора да ги визуелизираме овие работи. Сега сум пред лавовите, каснат сум, во опасност сум да бидам запален, итн. Како реагирам во ваква ситуација?

Се секавам на мојот последен час во неделното училиште, пред да заминам од Романија. Зедов една група од десет до петнаесет момчиња и девојчиња едно неделно утро, но не во црква туку во зоолошка. Пред кафезот на лавовите им реков: „Вашите предци во верата беа фрлани пред овие диви ѕверови заради својата вера. Знајте дека исто така ќе треба да страдате. Нема да бидете фрлени пред лавови, но ќе треба да пострадате од рацете на луѓе кои се многу полоши од лавовите. Одлучете сега дали сакате да се заколнете на верност на Христос“. Им потекоа солзи на очите кога рекоа „Да“.

Мора да се подготвиме сега пред одењето во затвор. Во затвор губиш сè. Соблечен си и добиваш затворска облека. Нема повеќе добар мебел, добри теписи или завеси. Немаш повеќе жена и ги немаш децата. Ја немаш твојата библиотека и никогаш нема да видиш цвеќе. Не останува ништо од удобниот живот. Никој кој претходно се откажал од задоволствата на животот нема да се бунува. Има еден стих во Колосјаните за умртвување на органите од земната природа. Неуките и ревносни католици воведоа некои суеверија и исповедања. Протестантите целосно се откажаа од умртвувањето. Но постои христијанско мачеништво, да се „откажеш“ од земните радости. Христијаните кои се подготвуваат за ова, нема да ја почувствуваат загубата кога ќе се најдат во затвор. Работите од светот треба да ги употребуваш без остварување емоционална поврзаност.

Лично јас правам вежба. Живеам во Соединетите Американски Држави. Дали може да си замислите како изгледа американски супермаркет? Таму можеш да најдеш многу вкусни нешта. Гледам сè и си велам себеси: „Можам да поминам без ова и она нешто, ова изгледа многу добро, ама можам без него; можам и без ова третово“. Се шетавам низ целиот супермаркет

и не потрошив ниту долар. Имав радост да гледам многу убави нешта и втора радост, да знам дека можам без нив.

Имаме исто така и либерални модерни теолози. Ниту еден од нив не издржал некакво мачење. „Зошто да умрам за мртов Бог и проблематична Библија? Ако приказните за Адам и Ева не се вистинити, ако Исус Навин не го запрел сонцето, ако пророштвата се напишани многу години по исполнувањето, ако Исус не бил роден од девица и не воскреснал од мртвите – тогаш во Библијата има повеќе лаги отколку во советскиот весник *Правда*. Зошто да умрам јас за нешто неистинито или проблематично?“

Сомнежот создава предавници

Јас сум Евреин. Во хебрејскиот, јазикот на којшто Исус зборувал и на којшто е дадено првото откровение, зборот „сомнеж“ не постои. За човекот е погрешно да се сомнева. Тоа би било исто како да оди на четири нозе – тој не е создаден да оди на четири нозе. Човекот оди исправен, тој не е свер. Да се сомнева е нечовечно.

Кај секого од нас доаѓа сомнеж, но не дозволувај сомнежи во врска со суштинските доктрини на Библијата – како што е постоењето на Бог, воскресението на Исус Христос или постоењето на вечниот живот – да се вгнездат во твојот ум. Секој теолошки или филозофски сомнеж те прави потенцијален предавник. Можеш да дозволиш сомнежи додека нешто интересно проучуваш и подготвуваш проповед, јадеш добро или пишуваеш книга. Тогаш можеш да си дозволиш разни видови смели идеи и сомнежи. Кога си мачен, овие сомнежи се претвораат во предавство, бидејќи мора да одлучиш да живееш или умреш за оваа вера.

Една од најважните работи за духовната подготовка на илегалниот работник е одлуката во врска со сомнежите. Во математиката, ако не можеш да пронајдеш решение, веројатно

некаде си направил грешка, па ќе продолжиш сè додека не го пронајдеш. Немој да живееш со сомнежи, туку барај го решението!

Тест за мачење

Сега доаѓаме до моментот на мачењето. Мачењето понекогаш е многу болно. Тие употребуваат вжарено железо. Понекогаш има обично тепање. Сите ние сме биле плескани како деца, а плескањето е друг вид тепање. Обичното тепање полесно се поднесува. Исус рекол дека пред Него треба да дојдеме како деца, што донекаде е како кандидати за плескање.

Една докторка дојде кај мене и ми рече: „Што да правам? Размислувам да се фрлам од прозорец. Ме повикуваат повторно и повторно, и сакаат да станам доушник во илегалната црква. Ми се заканија дека ќе ме претепаат ако не прифатам. Што да правам? Страшна е помислата дека ќе ме тепаат. Не можам да издржам. Имам алтернатива да станам доушник или да се фрлам низ прозорецот“. Ѓ реков: „Имам друго решение. Дај му стап на мажот ти и кажи му да те натепува убаво и ќе видиш дека можеш да издржиш“. Немој да се плашиш од тепањето.

Меѓутоа, нас комунистите не престанаа да нè тепаат – тие употребуваа многу современи тортури. Сега мора да знаеш дека тортурата може да има два ефекта. Може да те зацврсти и да ја зајакне одлуката да не ѝ кажеш на полицијата ништо. Има крадци кои издржуваат секако мачење и нема да ги предадат оние со кои соработувале во кражбата. Колку повеќе ги тепаш толку повеќе стануваат непопустливи. Или, мачењето може да ти ја скрши волјата.

Сега ќе ти кажам за еден многу интересен случај, објавен во чешки комунистички весник. Ѓ ќе дознаеш дека под власта на Дупчек имаше еден период на релаксација, и можеа да се објават одредени работи во Чехословачка. Во тоа време се појави еден

текст. Новотни, кој беше претходник на Дупчек и комунистички диктатор, уапси еден од своите блиски другари, комунистички водач, уверен атеист и член на Централниот комитет на Комунистичката партија. (Во затворот немаше само христијани и Евреи и патриоти. Еден комунист апсеше друг и го мачеше како и секој друг.) Го уапсија овој комунистички водач и го ставија сам во ќелија. Низ ќелијата поминуваа електромагнетни зраци што го вознемируваа мозокот. Денонојно преку звучник се повторуваше: „Дали твоето име е Јосиф или не е Јосиф?“ (Неговото име не беше Јосиф.) „Размисли повторно. Дали ти си Јосиф или не си Јосиф? Најголемиот криминалец во Америка се викаше Дилинџер, но ти си поголем криминалец од Дилинџер. Како се викаш? Дали си ти Јосиф или не си Јосиф? Ти си контрареволуционер, шпион, но дали си Јосиф или не си Јосиф?“

Се обидуваа да го полудат. Денонојно. Мислеше дека ќе полуди. Во одреден момент, доби просветлување. „Се сретнав со чисто зло. Ако комунистите мачат христијани, тоа не е апсолутно зло, бидејќи комунистите веруваат дека ќе создадат рај на земјата. Христијаните им пречат, па во ред е да се мачат христијани. Но кога комунист мачи комунист, тоа е мачење заради самото мачење. Не постои апсолутна оправданост за тоа. Но чекај малку. Секоја паричка има две страни, секој електричен кабел има два пола. Ако постои чисто зло, против кого тогаш се бори ова чисто зло? Тогаш мора да постои и чисто добро. А тоа е Бог против кого тие се борат.“

Кога беше повикан да даде изјава, влезе со насмевка во собата и им кажа дека можат да го исклучат звучникот бидејќи го постигнаа резултатот- „Јас станав христијанин.“ Полицаецот го праша: „Како се случи тоа?“ Тој му ја раскажа целата приказна. Полицаецот рече: „Чекај малку“. Повика некои од другарите и рече: „Те молам повтори ја приказнава пред другарите“. Тој ја повтори приказната и капетанот му кажа на другиот полицаец: „Ти кажав дека овој метод не функционира. Си претерал“.

Ѓаволот не е семоќен и семудар како Бог. Тој прави грешки. Мачењето е крајна граница што може многу добро да се искористи духовно.

Моменти на криза

Мачењето има момент на експлозија, а мачителот го чека овој критичен момент. Научи како да ги победиш сомнежите и да размислуваш правилно. Секогаш постои момент на криза кога си подготвен да го напишеш или изговориш името на твојот соработник во илегалната црква, или да кажеш каде се наоѓа тајната печатница, или нешто слично. Толку многу си мачен така што ништо не ти е важно повеќе; фактот дека не треба 'да имам болка' исто така не се смета. Извлечи го последниот заклучок во состојбата во којашто пристигна и ќе видиш дека можеш да го надминеш овој момент на криза, а тоа ќе ти даде силна внатрешна радост. Чувствуваш дека Христос е со тебе во тој одлучувачки момент. Затворските стражари денес се обучени и поуспешни, свесни дека постои момент на криза. Ако не можат да извлечат од тебе нешто во тој момент, тогаш ќе го остават мачењето — знаат дека продолжувањето е бескорисно.

Ми кажаа откако станав млад христијанин, да читам секој ден; и така правев исто така со мојот син Михаи од неговата трета или четврта година, читајќи страница од Библијата и од животот на светците или мачениците. Ја читам *Фоксовата книга на маченици*²; читај им ја на твоите деца. Научи ги како мачениците го надминувале моментот на кризите.

Постојат уште неколку точки поврзани со тортурата. Многу е важно да се разбере што рекол Исус: „Немојте да се грижите за утре, зашто утрешниот ден ќе се грижи за своето“ (Матеј 6:34). Јас бев четиринаесет години во затвор. Братот Храпов беше дваесет и шест, Вонг Минг Дао беше дваесет и осум. Се

2 Foxe's Book of Martyrs

чини невозможно да се издржат толку години во затвор. Од тебе не се бара да го издржиш тоа веднаш. Немој да издржуваш ниту еден ден одеднаш – издржи час по час. Еден час болка може да издржи секој. Имаме ужасна забоболка, автомобилска несреќа – поминуваме можеби низ неопислива болка. Не мора да ја носиш болката повеќе од една минута. Она што ја зголемува болката е сеќавањето дека бев тепан и мачен толку многу пати и дека утре повторно ќе ме земат и задутре итн. Утре можеби нема да бидеш жив или можеби тие нема да бидат живи. Утре може да се случи преврат, како во Романија. Вчерашното тепање престана; утрешното мачење сè уште не е дојдено.

Јас сум професор по тортурологија. На почетокот, тортурата е страшен шок и страшна болка. Но тоа не продолжува така. На кардиналот Миндсенти не му дозволуваа да спие дваесет и девет дена и ноќи. Потоа тој направи онака како што бараа од него. Сега, што се случи? По неколку дена и ноќи без сон или по неколку дена интензивна физичка тортура, доаѓа момент кога ништо повеќе не ти значи. Забораваш на своите должности кон жена ти и кон децата, кон твоето добро име и кон Бог. Стануваш комплетно индиферентен кон сè. Ова е критичниот момент кога потребата од правилно дишење е реалност. Вежбај правилно дишење.

Уметноста на дишењето значи многу кај хиндуистичките и будистичките религии при вежбањето јога. Прочитај сега за различните видови вдишување во Библијата. Исус „дувна“ врз апостолите. Речено е дека Исус им дувнал Свет Дух. Значи постои одреден начин на издишување што го извршува Светиот Дух. Во православната црква, при крштевањето, свештеникот и кумовите дуваат трипати врз детето. Кога Исус издишувал, Тој го издишувал Светиот Дух. Во Дела 9 е пишано дека Савле издишувал „закани и убиства“. Постојат убијци кои вдишуваат криминал. Во книгата на пророкот Еремија пишува за некои кои „ржеле по жените на другите мажи“. Тоа е здивот на

прељубникот. Постои еден вид вдишување при високи емоции. Обиди се да се расправаш со неког додека дишеш нормално, ритмички и длабоко. Ке откриеш дека не можеш да се расправаш.

Правилното дишење е еден од начините за спротивставување на мачењето. Предавството значи прекин со целата црква. Ти си христијанин во кого Бог и многу луѓе имаат доверба. Доверени ти се тајните на илегалната црква. Предавството би значело моќна емоција. Не можеш да се расправаш со неког и да викаш на неког додека дишеш ритмички и длабоко. Ниту пак можеш да ја надминеш длабоката емоција на предавството ако дишеш на тој начин. Кога си под тортура, диши како што не може да дише предавникот. Диши ритмички, тивко – длабоко до петиците. Оксигенизацијата дава отпор на сето тело, при што се урамнотежуваат твоите реакции и имаш решителен став.

Друго што треба да знае илегалниот работник, не само со главата туку и со врвовите на прстите, е дека припаѓа на телото Христово. Припаѓа на тоа тело кое било тепано речиси 2000 години. Секогаш било тепано, не само на Голгота туку и под римската власт и од толку многу прогонства. Беше тепано под нацистите и беше тепано во Русија, во период од седумдесет години. Кога се обратив *свесно*, станав дел од тоа тело коешто е мачено тело, исмејувано тело, карано тело и крунисано со круна од трње, со клинци заковани во рацете и нозете. Го прифатив ова како можна идна судбина. Никогаш нема да размислувам за Исус Христос како само да бил распнат пред 2000 години. Страдањата на Исус во Неговото таинствено тело мора да станат реалност за мене.

Возвишена љубов

Библијата поучува за некои зборови коишто тешко се разбираат: „Кој љуби татко или мајка повеќе од Мене, не е достоин за Мене; и кој љуби син или ќерка повеќе од Мене, не е достоин

за Мене“ (Матеј 10:37). Овие зборови не значат речиси ништо во слободната земја.

Веројатно си прочитал од литературата на Гласот на мачениците за илјадниците деца кои им биле одземени на родителите во поранешниот Советски Сојуз затоа што биле поучувани за Христос. Мора да го љубиш Христос повеќе од своето семејство. Стоиш пред суд и судијата ти кажува ако се одречеш од Христос, можеш да си ги сочуваш децата. Во спротивно, ова е последен пат да ги гледаш. Срцето можеби ти се крши, но одговорот треба да биде „Го љубам Бог“.

Надја Слобода го напуштила домот за да оди четири години во затвор. Децата ѝ беа одземени, но таа го напушти домот со пеење. Децата, кои полицијата чекаше да ги земе со камион, ѝ кажаа на мајката што пееше: „Не се грижи за нас. Каде и да нè однесат, нема да се откажеме од нашата вера“. Не се откажаа. Кога Исус беше на крстот, не само што страдаше физички туку страдаше и мајка му, која стоеше пред Него. Таа имаше Син што страда. Се љубеа еден со друг, но Божјата слава беше влогот каде секако човечко чувство мора да биде на второ место. Само ако заземеме ваков став еднаш засекогаш, можеме да се подготвиме за илегалната работа.

Само Христос, Големиот Страдалник, Човекот на Тагата, мора да живее во нас. Имаше случаи во комунистичките земји, кога комунистичките мачители ги фрлаа своите гумени пендреси со коишто ги тепаа христијаните и прашуваа: „Каков е овој ореол што го имаш околу главата? Како е можно твоето лице да свети? Не можам да те тепам повеќе“. За Стефан од Библијата е речено дека „неговото лице светеше“. Знаеме за случаи кога мачителите му викале на затвореникот: „Викај силно, плачи наглас како да те мачам за да мислат моите дека те тепам. Но не можам да те тепам“. Затоа, ќе викаш без да ти се случи нешто.

Постојат и други случаи каде што затворениците се навистина мачени, понекогаш до смрт. Мораш да избереш помеѓу смрт со Исус

и за Исус или да станеш предавник. Што е вредно да продолжиш да живееш кога ќе се срамиш да се погледнеш во огледало, знаејќи дека огледалото ќе го покаже лицето на предавникот?

Размислувањето за ова е основата за да се стане илегален работник, особено илегален пастор – и што е уште поважно, жена на илегалниот пастор. Таа игра посебна улога. Мора да му дава сила; мора да го охрабрува да прави сè. Ако го кани да гледаат филмови или вообичаена забава во животот, тогаш тој не може да биде илегален работник. Таа мора да го поттикнува да работи и да се бори и да се жртвува себеси.

Научи да бидеш тивок

Друго што треба да се научи во илегалната црква е да се биде тивок. Пасторите, преку својата професија, се брбливи луѓе, луѓе кои зборуваат. Сега пасторот не треба да зборува цело време. Никој не може да проповеда добро доколку не слуша добро. Кога се потсетувам на душите со кои работев, придобив повеќе души слушајќи ги, наместо да им зборувам. Луѓето имаат толку многу бремиња на срцето и никој нема трпение да ги слуша. Дури и твојот маж нема трпение, или твојата жена, или децата. Последниве се млади и сакаат да отидат некаде. Никој нема да те слушне. Ако некој пронајде човек што слуша, ќе биде придобиен без многу зборување. Во илегалната црква, тишината е едно од првите правила. Секој излишен збор што ќе го проговориш ќе стави некого во затвор. Еден пријател, голем христијански композитор, беше во затвор бидејќи христијаните имаа навика да зборуваат: „Колку е прекрасна оваа песна, компонирана од братот _____“. Го фалеа, и заради тоа беше петнаесет години во затвор. Запеј ја песната, но не го спомнувај името на оној кој ја напишал.

Не можеш да научиш да бидеш тивок во моментот кога земјата ти е заземена. Мора да научиш да бидеш тивок од

моментот на твоето обраќање. Христијанинот е човек кој малку зборува, а многу кажува. Тој размислува, ако кажам збор, или некому ќе наштетам или нема. Во илегалната црква секој излишен збор може да наштети.

Солженицин, добитникот на Нобелова награда, рече во едно интервју дека оној кој беше неговиот најголем прогонител, онаа која го поткажа, беше неговата бивша жена. Во книгата Проповедник, напишано е да не се зборуваат тајните на срцето ниту на твојата сопруга. Тоа е Божјото Слово. Бог знаеше дека ќе формираме илегална црква и знаеше дека во одреден момент, сопружникот може да ни се налути во врска со одредено прашање. Секретарката на Солженицин беше ставена под таков притисок од комунистите (и таа беше поткажана од жената на Солженицин), така што се обеси. Ако Солженицин молчеше, ова немаше да се случи.

Има и една друга многу важна поента – му благодарам на Бог за годините што ги поминав во самица. Три години бев под земја. Никогаш не слушнав збор. Не проговорив збор. Немаше книги. Надворешните гласови стивнаа. Стражарите имаа меки чевли, не можеше да ги слушнеш како се приближуваат. Потоа, со тек на време, внатрешните гласови стивнаа. Бевме влечени, тепани. Ја забораив мојата теологија. Ја забораив целата Библија. Еден ден открив дека ја забораив и „Татко наш“. Не можев да ја кажам. Знаев дека почнува со „Татко наш...“, но не знаев како продолжува. Ја одржував среќата и велев: „Татко наш, ја забораив молитвата, но ти го познаваш моето срце. Си ја слушнал толку многу илјадници пати на ден, па постави ангел да ми ја каже, а јас само ќе молчам“. Одредено време моите молитви беа: „Исусе, те љубам“. А по извесно време повторно: „Исусе, те љубам, Исусе, те љубам“. Потоа стана потешко дури и тоа да го изговарам бидејќи бевме дрогирани со супстанции што го уништуваат мозокот. Бевме многу гладни. Ни следуваше едно парче леб седмично. Имаше тепања и тортури,

недостаток на светлина и други нешта. Стана *невозможно* да го фокусирам мојот ум и само да кажам: „Исусе, те љубам“. Го оставив тоа бидејќи знаев дека е неопходно. Највисоката форма на молитва што ја знаев е тивкото чукање на срцето што го љуби Него. Исус требаше да слушне само „тик-так, тик-так“ и знаеше дека моето срце чука за Него.

Кога се вратив од самица, и бев со другите затвореници, и ги слушав како зборуваат, се прашував зошто зборуваат. Толку многу непотребен говор. Денес кога луѓето се запознаваат еден со друг, едниот ќе каже: „Како си?“, а другиот ќе одговори: „Како си ти?“ Каква корист од ова? Потоа еден ќе каже: „Зар не мислиш дека времето е убаво?“, а другиот ќе размисли и ќе каже: „Да, мислам дека е убаво“. Зошто имаме потреба да зборуваме за времето дека е убаво? Не ги земаме со ревност зборовите на Исус, Кој вели дека луѓето ќе бидат судени за секој лош збор, но и за секој бескорисен. Така е пишано во Библијата. Бескорисното зборување во некои земји значи затвор и смрт за твојот брат. Збор на пофалба за твојот брат, доколку не е неопходно, може да значи катастрофа. На пример, некој доаѓа кај тебе на гости и ти вели: „Ох! Жал ми е што не беше тука – братот В. само што си замина“. Посетителот може да биде доушник на тајната полиција. Сега таа знае дека братот В. е во градот! Молчи! Научи го тоа сега!

Дозволена стратегија

Не можеш да ја извршуваш илегалната работа без употреба на стратегија. Знам за еден пример што се случил во Русија. Комунистите се посомневале дека христијаните се собираат некаде и тие ја пребарале улицата. Знаеле дека состанокот се одржува тука некаде. Виделе едно младо момче како оди накај куќата, каде што наводно треба да се одржи состанокот. Полицијата го застанала момчето и го прашала: „Каде одиш?“

Со тажно лице тој одговорил: „Најстариот брат ми умре и сега цело семејство се собираме да го прочитаеме тестаментот“. Полицаецот бил толку импресиониран што го потупкал момчето и рекол: „Оди!“ Момчето не лажеше.

Еден брат беше однесен во полиција и беше запрашан: „Дали сè уште се собираете на состаноци?“ Тој одговори: „Другар капетан, молитвените состаноци се сега забранети“. На ова капетанот одговори: „Па, добро е да се сложуваме со ова. Оди си сега“. Братот не рече дека се сложува; тој не рече и дека не оди на состаноците.

Еден водач од Гласот на мачениците отпатува во една комунистичка земја. На граница беше запрен и запрашан: „Кои книги ги носиш со себе?“ Тој рече: „Ги имам зборовите на Шекспир и зборовите на Јахве“. Полицаецот не сакаше да покаже дека е необразован. Јахве е можеби некој друг голем британски поет, и да каже дека не слушнал за Јахве би значело срам за него. Тој рече: „Добро, добро, само продолжи“. Ова се дозволени стратегии.

Ако ангелите постојат во приказни коишто им се кажуваат на децата, тогаш не ми се потребни. Ангелите се реалност; секој од нас има ангел-чувар. Каде што се собираат христијаните, има и ѓаволи исто така. Треба да се потпреме на ангелите и на Светиот Дух. Не сме должни да ја кажуваме вистината на атеистот — тиранин. Не сме должни да му кажеме што правиме. Непристојно и дрско од него е да ми поставува прашања.

Ако едноставно тебе ти поставам прашање: „Колку пари имаш во банка?“ или „Колку заработуваш месечно?“, зар нема да биде непристојно? Таквите прашања не треба да се поставуваат. Не е злобно да се праша некое девојче: „Дали имаш дечко или не? Дали си заљубена во некого?“ Таа можеби нема да сака да ти одговори на ова. Затоа, човек не е должен да ме притиска во врска со моите религиозни активности ако не сакам да му кажувам за тоа. Тоа е мешање во мојот приватен

живот. Атеистичката држава нема право да ми поставува такви прашања, а ние не сме должни да ги одговораме.

При испитувањето, тие ќе ти постават секаков вид прашања. Комунистите ми рекоа: „Ти си христијанин и ти си пастор. Мораш да ја зборуваш вистината. Сега кажи ни, кои се водачите на илегалната црква? Каде се собирате? Кого го среќавате? Кои се водачите во различни градови?“ Ако им ја откриев вистината, ќе имаше безброј апсења на луѓе кои, подоцна и тие ќе ја кажеа вистината итн. Треба да се покаже отпор. Кога резултатот на отпорот е тепање и тортури, тогаш треба да ги преземеш врз себе, дури и ако умреш.

Познавам еден пастор, кој бидејќи играше рагби, денеска има толку големи болки, слични на моите кога бев тепан. Понекогаш го боли стапалото, тоа му предизвикува големи болки. За рагби можам да поднесам болка, а кога болката ќе престане, можеш повторно да играш рагби, знаејќи дека некоја друга несреќа може да се случи. Па така се предаваме на физичката болка на рагбито што е спорт, задоволство и здравје за телото. На сличен начин ги преземаш физичките болки од мачењето, за да ги заштитиш браќата од апсење. Најлошо нешто што може да се случи е да умреш како резултат на мачењето. Но, умирањето е најприродната работа на светот.

Еден просјак застапа пред куќата на богатиот и рече: „Дали може тука да преспијам една вечер? Немам каде да преспијам“. Богатиот одговори: „Оди си од тука просјаку! Ова не е хотел!“ Сиромавиот одговори: „Се извинувам, ќе продолжам понатаму“. А потоа рече: „Но дали прво ќе сакаш да ми одговориш на едно прашање? Ја гледам куќава. Навистина е многу убава. Кој ја изгради?“ Сега богатиот се почувствува поласкан и рече: „Оваа куќа ја изгради мојот дедо“. „А каде е дедо ти сега?“ – „Тој умре пред многу години“. „Кој живееше во куќата по дедо ти?“ – „Па, татко ми“. „Дали тој е жив?“ – „Не, и тој умре“. „А кој живее во куќата сега?“ – „Јас“. „А

и ти ќе умреш исто така?“ – „Да“. „А кој ќе живее во куќата откако ќе умреш?“ – „Па, моите деца, се надевам“. Потоа просјакот рече: „Зошто тогаш викаш на мене? Рече дека ова не е хотел. А *шоа* е хотелска соба. Се пакуваш, и некој друг доаѓа“. Вашата смртност е очигледна; разбери ја како општ поглед на животот. Ако Бог сака да умрам денес, Нему не му треба мачител. Можам да умрам од срцев удар без мачител. Затоа, мачителот никогаш не ми го скратил животот ниту за еден ден. Ниту пак најдобриот и најотмен ресторан не може да ми го продолжи животот за еден ден. Ќе умрам кога ќе бидам повикан од Бог.

Опасна расправија

Во илегалната црква не е дозволена ниту најмала расправија. Секоја расправија во илегалната црква значи апсења, тепања и можеби смрт. Нашите непријатели гледаат и слушаат. Имаат свои доушници во илегалната црква. Кога ќе се појави расправија, постојат заемни обвинувања. Едниот му вели на другиот: „Кога беше со братот Смит, го направи ова и ова итн.“ Па полицијата го фати Смит.

Расправиите секогаш даваат имиња и факти. Затоа, напишано е во Библијата: „Слугата Господов не треба да влегува во расправи; туку да биде кроток кон сите“ (2 Тимотеј 2:24). Знам за еден град во Романија, каде што имаше ужасна расправија помеѓу две цркви. Едната беше баптистичка, а другата беше братска. Тоа беше ужасна караница што резултираше со апсење на водачите од двете цркви.

Подобро е уште денес да се започне процесот на осветување. Откако ќе заминеш на небо, ќе биде предоцна да почнеш да стануваш свет! Нема да знаеш како да почнеш. Мора да почнеш сега. Потоа, во случај на преземање, подобро ќе биде да нема расправи, а најдобро е да нема расправи сега.

За жал, постојат расправи и меѓу организации што работат во опасни услови. Колку што е можно, тие треба да се избегнуваат. Дури и семејна расправија може да значи смрт. Бев во истиот затвор со човек кој имаше девојка. Како што е тоа вообичаено кај младите, тој си нашол друга девојка која ја сакал повеќе од првата. Но на таа девојка ѝ кажал различни тајни, а девојката ја информирала тајната полиција. Тој доби доживотна казна. Замина во затвор гневен.

Подготовката за илегалната црква е основа во подготовката на обичниот христијански работник, само што е подлабока и пореалистична – како дел од животот. Знам за земји каде што различни цркви се уништуваат со расправија помеѓу двајца пастори или двајца водачи од црквата. Се случува насекаде, но во угнетените земји тоа значи затвор, а можеби и смрт.

Отпор кон перење на мозокот

Една од најголемите методи не е само физичко мачење туку е и перење на мозокот. Мора да знаеме како да се спротивставиме на перењето мозок. Перењето на мозокот постои и во слободниот свет исто така. Весниците, радиото и телевизијата ни го перат мозокот. Не постои ниту една причина зошто светот би пиел кока-кола. Ја пиеш бидејќи ти е испран мозокот. Сигурно дека обичната вода е подобра од кока-колата. Но никој не се рекламира: „Пијте вода, пијте вода!“ Ако ја рекламираат водата, тогаш ќе пиеме вода.

Некои ги доведоа овие техники на перење на мозокот до екстрем. Методите се различни, но перењето на мозокот во мојот романски затвор се состоеше од следното: моравме седумнаесет часа да седиме во позиција каде што не е можно да се наведнеш и не ти е дозволено да ги затвориш очите. Седумнаесет часа на ден мора да слушаш: „Комунизмот е добар, комунизмот е добар, комунизмот е добар,... Христијанството е

мртво, христијанството е мртво, христијанството е мртво,... Предај се! Предај се!..." По една минута ќе ти здосади, но мораш да слушаш цели седумнаесет часа неделно, месечно, со години, без престан. Те уверувам, не е лесно. Тоа е една од најстрашните тортури, пострашна и од физичка тортура. Но Христос ги предвидел сите овие работи, бидејќи со Него нема време. Иднината, минатото, сегашноста се едно исто – Тој ги знае сите работи од почетокот. Комунистите предоцна го измислиле перењето на мозокот! Христос веќе го измислил спротивното од перење на мозокот – перење на срцето. Тој рекол: „Блажени се чистите по срце, зашто тие ќе Го видат Бога!“ (Матееј 5:8).

Стефан, првиот маченик за Христос, имаше околу себе стотици насобрани со големи камења во рацете, за да ги фрлат на него. Тој рече: „Гледам..." А жената на Стефан веројатно помислила дека тој ја видел опасноста и дека ќе избега. Но тој рече: „Го гледам *Исус* како стои од десната страна на Бога“. Можеби таа рекла (не е запишано): „Зар не ја гледаш толпата околу тебе подготвена да те каменува?“ „Ох, да! Гледам некои мали мравки таму долу за кои не вреди да се спомнува. Го гледам *Исус*“. Тој не ги гледаше оние кои сакаа да го убијат. Блажени се чистите по срце.

Поминав низ тоа перење на мозокот повеќе од две години. Комунистите ќе ми кажеа дека мозокот ми е сè уште извалкан. Во истиот ритам како што правеа: „Христијанството е мртво“, а јас и останатите си повторувавме во себе: „Христос исто така беше мртов! Христос исто така беше мртов!“ Но знаевме дека Тој воскресна од мртвите. Се сеќавам дека живеевме во заедница на светии.

Обично верувавме дека светците кои заминале кај Господ се некаде на небото, меѓу ѕвездите. Библијата ни кажува каде се тие. „Затоа и ние, имајќи толкав голем облак од сведоци..." (Евреји 12:1). Зошто тие седеле меѓу ѕвездите? Тие се на местото

на вистинските битки и страдања. Во духовниот свет не постои овде и онде. Погледот на просторот и времето не постои во духовниот свет. Во затворот бевме изолирани, но тие беа околу нас. Го чувствувавме присуството на светиите цело време. Лично имав чувство за присуството на Марија Магдалена. За време на перењето на мозокот размислував: „Што сакаат да ми кажат, дека христијанството е мртво? Да претпоставиме дека се во право, па што ќе смени тоа? Да претпоставиме дека не постои ниту еден христијанин во светото, освен мене, па што менува тоа? Марија Магдалена го љубела Исус. Ако Исус бил мртов, таа го љубела мртвиот Исус. Останала крај гробот на мртвиот Исус кој не можел да направи ништо за неа. Не можел да дигне прст за неа; Не можел да направи чудо за неа; Не можел да ѝ зборува со зборови на утеха. Не можел да ѝ ги избрише солзите – ништо. Тој беше Спасителот. Па, што ако ми велите дека е мртов? Го љубам исто како и кога би бил жив. Ако целата црква умре или ја изгуби верата, тоа не е причина за јас да ја изгубам мојата вера“.

Мораме да пристигнеме во сигурноста на верата. Ви кажам дека зборот „сомнеж“ не постои во хебрејскиот јазик. Оваа фраза не постои во Стариот Завет. Дали може да ви посочам уште еден збор што не постои во хебрејскиот јазик? Често сум обвинуван од водачите на Светскиот собор на црквите. Тие пишуваат против мене: „Вурмбранд ја отсликува ситуацијата зад железната завеса како црно-бела. Не е така. Постои и сиво“. Одговорив дека ќе го прифатам тоа ако во целиот Нов Завет ми го покажат зборот „сиво“. Во Новиот Завет постојат многу бои – „сивата“, како смеса не постои. Нештата се вистина или невистина; правилно или погрешно. Тоа е бело или црно. Треба да го следиш светот или да го следиш Христос. Така, во Стариот Завет, хебрејскиот јазик не го содржи зборот „сомнеж“. Мораме да бидеме сигурни во овие проблеми на верата како што сме сигурни во таблицата за собирање и множење. Два и

два се четири. Тоа е вистина. Ако моето семејство е живо или убиено, ако имам доволно или гладувам, ако сум слободен или во затвор, ако сум тепан или уапсен, математичката вистина нема да се промени. Две плус две грижи е еднакво на четири грижи, а две плус две тепања е еднакво на четири тепања.

Сигурноста на вистината и љубовта како онаа на Марија Магдалена ти овозможува да се спротивставиш на перењето мозок. Спротивстави се на екстремот. Не сакам да бидам херој. Човек сум и секој човек има свои грешки и слабости. Затоа, како црква постоиме да се охрабруваме еден со друг во моментите на слабост. Под таков голем притисок, во одреден момент му шепнав на братот крај мене – еден презвитеријански свештеник и многу добар христијанин – „Брате, верувам дека ја загубив верата“. Тој со насмевка што никогаш не го напушти, ме праша: „Но дали некогаш веруваше?“ Му реков: „Секако дека верував“. Тој рече: „Тогаш запамти еден стих од Библијата. Кога девицата Марија дојде кај Елисавета, Елисавета ѝ рече: 'Блажена е таа која *йоверува*'“ Тоа е минато време. Ако си *йоверувал* во минатото, ти си благословен. Живеј ја таа благословеност“. Не можам да ви опишам што ми значеа овие зборови под дадените околности. Не знам како звучи теолошки, но во тоа време немавме теологија. Живеевме според минатите сеќавања. Затоа, Библијата поучува дека треба да го благословуваме Господа и да не ги забораваме Неговите минати благослови. Запомни ги минатите благослови души и ако поминуваш низ темна душевна ноќ.

Надминување на самотијата

Еден од најголемите проблеми за илегалниот борец е да знае како да ја пополни самотијата. Немавме никакви книги. Не само Библија туку без книги, без парче хартија и без молив. Никогаш не слушнавме бука и немаше апсолутно ништо што може да ти го одвлече вниманието. Гледавме во сидовите и тоа беше

сè. Сега нормално, умот под такви околности се пореметува. Прочитај одлични книги за животот во затвор (*Пејеруџка* и други слични книги што се овозможени за читање за идниот илегален работник), само да ја доловиш атмосферата на затворот за многугодишната самотија, каде не постои ништо што ќе ти го одвлече вниманието. Мојам да ви кажам од мое лично искуство како успевав да не полудам, но за тоа е потребна претходна подготовка на духовно вежбање во животот. Колку можеш да бидеш осамен без Библијата? Колку многу можеш да се справуваш со себеси без да го вклучиш радиото или видеото? Итн.

Јас и многу други затвореници не го сакавме ова. Никогаш не спиевме во текот на ноќта. Спиевме преку ден. Цела ноќ бевме будни. Знаеш што вели псалмот: „Благословувајте Го сега Господа, сите слуги Господови, кои стоите ноќе во домот Господов, во дворовите на домот на нашиот Бог“ (Псалм 134:1). Една вечерна молитва вреди колку десет молитви во текот на денот. Сите големи гревови и злодела се извршени во текот на ноќта.

Најголемите крајби, пијанства, лумпувања, прељубништва – целиот живот во грех е ноќниот живот. Во текот на денот секој мора да оди на работа, на факултет или некаде на друго место. Демонските сили се сили на ноќта и затоа, многу е важно да им се спротивставиме во текот на ноќта. Бдеењето е многу важно. Во слободниот свет, бдеењата се главно непознати. Во мојата земја, дури и пред да завладеат комунистите, имавме бдеења. Мојот син, Михаи, кога имаше три или четири години, знаеше за бдеењето. Поминувавме по цела ноќ во молитва. Малите деца од три или четири години, кога се молевме, исто така малку се молеа, а потоа се удираа еден со друг. Ќе ги искаравме малку, а потоа повторно малку ќе се молеа, а потоа ќе заспиеја под масата. На тој начин беа воведувани во бдеењето.

Во самицата се будевме тогаш кога другите затвореници одеа на спиење. Го исполнувавме нашето време со програма што беше толку тешка, што не можевме да ја извршиме. Започнувавме со молитва, молитва со којашто патувавме низ целиот свет. Се молевме за секоја земја каде што ги знаевме имињата на градовите и луѓето, а се молевме и за големите проповедници. Враќањето назад траеше еден или два часа. Се молевме за пилоти и за оние на море и за оние во затворите. Библијата ни зборува за големите радости што можеме да ги доживееме и во затворската ќелија: „Радувајте се со тие што се радуваат“ (Римјани 12:15). Се радував за семејствата кои некаде се собираат со своите деца, ја читаат Библијата заедно, се шегуваат и среќни се едни со други. Понекогаш имаше момче заљубено во младо девојче и излегуваше со неа; можев да бидам среќен за нив. Имаше молитвени состаноци; имаше некои кои студираа; некој кој уживаше во вкусна храна итн. Можевме да се радуваме со оние кои се радуваат.

Откако патувавме низ целиот свет, ја читав Библијата по сеќавање. За илегалниот работник е важно да ја запамти Библијата.

Да ве насмеам малку, ќе ви кажам за една случка. Откако легнав на неколку штици што претставуваа кревет, ја читав напамет Проповедта на гората според Лука. Стигнав до делот каде што се вели: „Блажени ќе бидете кога ќе ве намразат луѓето, и ќе ве одделат и похулат... заради Синот Човечки! Зарудувајте се во тој ден и развеселете се...“ (Лука 6:22, 23а). Се сеќавам дека така беше напишано. Реков: „Како можам така да згрешам од небрежност? Христос рече дека треба да правиме две работи. Една, да се радуваме – го сторив тоа. Втората, да се 'развеселиме' – не го сторив тоа“. Па скокнав. Станав од креветот и започнав да скокам наоколу. Во затвор, вратата од ќелијата има окце преку коешто стражарот гледа

во ќелијата. Токму тогаш кога скокав, тој погледна. Поверува дека сум полудел. Имаа наредби да се однесуваат добро со лудаците, бидејќи нивното викање и лупање по ѕидот може да ги вознемири другите во затворот. Стражарот веднаш влезе, ме стивна и рече: „Ќе бидеш ослободен; ќе видиш дека сè ќе биде во ред. Само биди тивок. Ќе ти донесам нешто“. Ми донесе голема векна леб. Нашата порција беше едно парче леб седмично, а сега имав цела векна, *џлус сирење*. Беше бело. Никогаш не каснав сирење; прво се восхитував на белилото. Прекрасно изгледаше. Исто така ми донесе и шеќер. Ми прозборе неколку добри зборови повторно, и заклучи и си замина.

Реков: „Ќе го изедам ова откако ќе завршам со поглавјето од свети Лука“. Легнав повторно и се обидов да се присетам каде застанав. „Да, кога ќе ве намразат луѓето, и ќе ве одделат и похулат... заради Синот Човечки! Зарадувајте се во тој ден и развеселете се, оти голема е вашата награда на небесата“. Погледнав на векната леб и на сирењето. Навистина, наградата беше голема!

Следна задача е да размислуваш за Библијата и да медитираш. Секоја вечер составував проповед, започнувајќи со: „Драги браќа и сестри“ и завршував со „Амин“. Откако ќе ја составев, ја кажував. Потоа ја ставав во кратки рими за да ја запамтам. Моите книги *Во самица со Бог*³ и *Ако зашворскиите ѕигови можеа да зборуваат*⁴ содржат некои од овие проповеди. Запамтив триста и педесет. Кога излегов од затвор напишав некои од нив. Околу педесет од нив беа објавени во овие две книги. Тоа беа проповеди што ги изговарав кон Бог и кон ангелите. Ангелите имаат крилја и тие пренесуваат илјадници мисли до некој друг. (Сега овие проповеди се преведени и употребени на многу јазици.) Така го исполнувавме времето. Составував книги и поеми. Размислував за мојата жена и деца.

3 With God in Solitary Confinement

4 If Prison Walls Could Speak

Секоја вечер си кажував шеги, но секогаш нови шеги што не ги знаев претходно, за да изгледаат сите оптимистички. Тие покажуваа како се чувствував тогаш. Една од шегите беше: Жена му вели на својот маж: „Петар, што да правам? Седнав на вештачките заби и ги скршив“. Мажот ѝ ѝ одговара: „Радувај се, замисли како би било да си седнела на природните заби“. Ја гледав ведрата страна на нештата.

Правев шаховски фигури од леб; некои од нив ги побелував со малку креда, а другите беа сиви. Играв шах со себеси. Никогаш не верував дека Боби Фишер е најголемиот шаховски мајстор на светот. Тој го победи последниот меч со Спаски. Победи осум натпревари, а изгуби два. Јас, за три години, не изгубив ниту еден натпревар; секогаш победував или со бели или со сиви фигури!

Ви ги кажав овие работи бидејќи тие припаѓаат на тајните на илегалниот работник кога страда. Никогаш не му дозволувај на твојот ум да биде вознемирен, бидејќи тогаш комунистите ќе те имаат целосно во свои раце. Умот мора постојано да биде истрениран. Мора да биде буден, мора да размислува. Мора секогаш, според своите способности, да создава различни работи итн.

Вистински идентитет

Илегалната црква не е нешто ново. Откако работев во илегалната црква, го читав Новиот Завет со нови очи. Во Делата на апостолите читав за примери каде што апостолите и учениците носат „други“ имиња наместо формалните, и постојат многу примери за ова низ Новиот Завет (Откровение 2:17 е фантастичен пример).

- „ЈОСИФ наречен ВАРСАВА а по прекар ЈУСТ“ (Дела 1:23).

- „ЈОСИЈА наречен од апостолите ВАРНАВА“ (Дела 4:36).
- „СИМЕОН наречен НИГЕР“ (Дела 13:1).
- „ЈУДА наречен ВАРСАВА“ (Дела 15:22).
- „ИСУС наречен ЈУСТ“ (Колосјаните 4:11).

Зошто Јаков и Јован биле наречени „синови на громот“, а Симон наречен „Петар“? Никогаш не ми е познато ова објаснување. Наоѓаме многу променети имиња во Новиот Завет. Токму сега се случува истото во илегалната црква. Јас имам многу имиња. Кога бев во град или на село, никогаш не велев дека дошол брат Вурмбранд. Во еден град бев Васил, а во друг град бев Ѓорѓија, во трет град бев Рубен, итн. Кога бев уапсен, бев Ричард Вурмбранд, наречен така и така.

Верувам во буквалната инспирација на Библијата, а не само во вербалната инспирација. Зошто тогаш содржи очигледно „непотребни“ зборови? Во Лука е напишано: „Исус се молеше на одредено место“. Мора да бидеш некаде за да се молиш. Тогаш, зошто со овие зборови „на одредено место“? Пишано е: „Тој дојде во одреден град“. Секој град е одреден град, но токму тоа е јазикот на илегалната црква. Кога ќе се вратев од патување, ќе ѝ кажев на жена ми: „Бев во одреден град и во одредено место каде што се сретнав со одреден брат. Одлучивме дека во одреден час ќе се сретнеме во одредена куќа“.

Исус сакал да вечера со Своите ученици (Лука 22:7-13). Сега, нормално за Него би било да каже: „Одете во таа и таа улица, на тој и тој број, побарајте го филан човек и подгответе вечера“. Наместо тоа, Тој рече: „Кога ќе влезете во градот, ќе ве сретне еден човек, кој носи барде вода; следете го во куќата каде што ќе влезе“. (Во тоа време било реткост маж да „носи барде за вода“, бидејќи жените биле тие кои оделе на бунарот.) Така правиме и ние; кога имаме молитвени состаноци не ја даваме адресата, бидејќи не знаеме кој е доушникот. Велиме: „Застанете во аголот на 'таа' улица или седнете во јавен парк

и ќе видите човек со сина вратоврска или со друг знак. Следете го!“ Ако некој го праша другиот: „Како се викаш?“, тогаш знаеме дека е доушник на тајната полиција.

Илегалната црква е нешто што веќе постои во времето на пишување на Новиот Завет. Имаме критики коишто велат дека она што го правиме е незаконски пред Бог, бидејќи црквата не треба да работи скришно. Мора да ги почитуваме властите. Светскиот совет на цркви не обвини, но тие даваат пари на герилци кои не ги почитуваат властите. Во Библијата е пишано дека оној кој има авторитет е владетел кој го казнува злото и го наградува доброто. Авторитетот кој го забранува Божјото Слово се става себеси вон секоја човечка сфера. Нема ниту еден библиски стих за тоа. Секој авторитет има свои закони и свои неправди и злоупотреби, бидејќи ниту една влада не се состои од светци. Се состои од грешници. Секој авторитет прави добри и лоши работи. Работата е во тоа што не треба да ја спречуваат гасеницата во обидот да стане пеперутка. Не треба да ѝ бранат на пупката да стане цвет; не треба да му бранат на грешникот да стане свет. Сè додека ми го овозможуваат ова, не очекувам од нив да бидат паднати светци од небото. Очекувам од нив да прават и по нешто добро и понекогаш треба лошите закони да ги сменат по две или три години. Па ќе ги почитувам како авторитет. Но ако ми го одземат секое чувство на живот, а тоа е лична подготовка за подобра егзистенција на небото, не чувствувам никаква обврска кон овој авторитет. Нашата мисија ја продолжува својата подземна работа, за да ѝ помогне на подземната црква во комунистичките и муслиманските земји.

Ви дадов само преглед на проблемите на илегалната црква, за да имате појасна слика за тоа што се случува.

Нека Бог ве благослови.

Исто така од Ричард Вурмбранд:

Мачени за Христос
From Suffering to Triumph
In the Face of Surrender
In God's Underground
If Prison Walls Could Speak
With God in Solitary Confinement
Christ on the Jewish Road
The Answer to the Atheist's Handbook
Marx & Satan
Alone With God
Reaching Toward the Heights

СТРАДАЊЕТО: ЖРТВА НА ХРИСТИЈАНСКИОТ ХЕДОНИЗАМ

Џон Пајпер

Извадено од *Desiring God*, © 1996 од John Piper
(Sisters, Oregon: Multnomah Books).

Употребено со дозвола од Multnomah Publishers, Inc.
Само за бараната употреба, копирањето за какви било други
цели не е дозволено.

Седење крај нозете на измачуван светец

Откако седнав крај нозете на Ричард Вурмбранд, никогаш повеќе не бев ист. Буквално тоа беше крај неговите нозе. Тој ги соблече чевлите и седна на столот врз малата бина, во Грејс баптистичката црква во Минеаполис. (Подоцна дознав дека тоа имаше врска со повредата на неговите стапала за време на тортурата што ја доживеал во романскиот затвор.) Пред него – и под него – седеа дузина пастори. Зборуваше за страдањето. Повторно и повторно рече дека Исус „избра“ страдање. Тој го „избра“. Не му се случи тукутака. Тој „избра“. „Никој не ми го одзеде, туку Јас го давам Сам од Себе“ (Јован 10:18). Тој не праша дали би сакале да избереме страдање заради Христос.

Побожната книга на Вурмбранд, *Одење кон височините*,¹ го претставува на овој начин: Ричард Вурмбранд е евангелско-лутерански пастор од еврејско потекло, кој е роден во 1909 година, во Романија. Кога комунистите дојдоа на власт во неговата земја во 1945, тој стана водач на илегалната црква. Во 1948 година, тој и неговата жена Сабина беа уапсени и одлежаа четиринаесет години во црвениот затвор, вклучувајќи три години во самица, во подрумска ќелија, никогаш не гледајќи сонце, ѕвезди или цвеќиња. Не виде никого, освен стражарите и мачителите. Христијанските пријатели во Норвешка ја откупија неговата слобода за 10.000 долари, во 1964.²

Колку е прекрасна жртвата?

Во една од приказните што ги раскажува, станува збор за цистерциски игумен кој бил интервјуиран на италијанската телевизија. Новинарот особено се интересирал за цистерциската

1 *Reaching Toward the Heights*

2 Richard Wurmbbrand, *Reaching Toward the Heights* (Bartlesville, OK: Living Sacrifice Book, 1992), задна корица.

традиција на живот во тишина и во самотија. Па го запрашал игуменот: „Што ако на крајот на својот живот сфатиш дека атеизмот е вистината и дека нема Бог? Кажи ми, што доколку тоа е вистината?“

Игуменот одговорил: „Светоста, тишината и пожртвуваноста се прекрасни сами по себе, дури и без ветената награда. Сепак, животот ќе го искористев добро“.

Неколку осврти на значењето на животот имаа силно влијание на моето размислување за страдањето. Првиот удар на одговорот на игуменот беше натприроден, романтичен бран на слава. Но потоа нешто ме прободо. Не можев да седам. Нешто не беше во ред. Првин, не можев да откријам што. Потоа се завртев кон големиот христијански страдалник, апостол Павле, и бев импресиониран од провалијата помеѓу нив двајца.

Одговорот на Павле, на прашањето на новинарот беше крајно спротивен на одговорот на игуменот. Новинарот запраша: „Што ако на крај, твојот живот излезе дека е бајка и дека Бог не постои?“ Сржта на одговорот на игуменот беше: „Без разлика на сè, тоа беше добар и благороден живот“. Павле го дава својот одговор во 1 Коринќаните 15:19: „Ако само во овој живот се надеваме на Христос, ќе бевме за жалење, повеќе од сите други луѓе“. Ова е спротивно од одговорот на игуменот.

Зошто Павле не се согласил со монахот? Зошто Павле не рече: „Дури и Христос да не воскресна од мртвите, дури и да нема Бог, животот во љубов и трудољубивост и пожртвуваност е добар живот?“ Зошто не рече дека: „дури и без награда за воскресението, не треба да нè сожалуваат?“ Зошто токму рече: „Ако нашата надеж во Христос на крајот е погрешна, треба да нè сожалуваат повеќе од другите?“

Дали животот со Христос е подобар?

Ова е крајно и суштинско прашање за христијанската црква, особено во просперитетните и удобни земји како Америка и Западна Европа. Колку многу пати слушаме христијански сведоштва од таков вид, каде што станувањето христијанин ќе ти го олесни животот? Неодамна слушнав една изјава на еден професионален американски фудбалер, како вели дека откако се помолил и го примил Христос, се почувствувал добро во однос на својата игра и бил горд со нивната статистика на 8 од 8 погодоци, бидејќи имал можност да игра секоја недела и да го даде најдоброто.

Се чини дека повеќето христијани во просперитетниот Запад ги опишуваат придобивките од христијанството во однос на имање подобар живот, дури и да не постои Бог и да нема воскресение. Размисли за сите психолошки придобивки и придобивки во односите со другите. И секако дека се вистинити и библиски: плодовите на Светиот Дух се љубов, радост и мир. Така, ако примиме љубов, радост и мир, имајќи верба за овие работи, тогаш животот што го живееме зарем не е добар живот, дури и ако испадне дека се темели на неvistини? Зошто да не сожалуваат?

Што тогаш не е во ред со Павле? Зошто не живее живот во изобилство? Зошто би рекол дека ако не постои воскресение, нас најмногу треба да не сожалуваат од сите луѓе? Не изгледа сожалувачки да поентираш со тројка во радосна и задоволувачка илузија, ако таа илузија не прави разлика за исходот на иднината. Ако илузијата може да ја претвори празнотијата и безначајноста во среќа, тогаш зошто да не живееме во илузија?

Одговорот е во тоа што христијанскиот живот на Павле не бил таканаречен добар, просперитетен и лесен живот. Туку, бил живот на доброволно избрано страдање, пред сè што за нас значи нормално искуство. Вербата на Павле во Бог и неговата доверба во воскресението и неговата надеж во вечното

заедништво со Христос, не произвело живот во удобност и леснотија, којашто би била задоволувачка дури и ако нема воскресение. Не, неговата надеж произвела живот на избрано страдање. Да, неописливо ја познавал радоста. Но се радувам во „надежта“ (Римјани 12:12). А таа надеж го ослободила да ги прифати страдањата што никогаш не би ги избрал без да има надеж за свое лично воскресение и воскресение на оние за кои страдал. Ако не постои воскресението, изборот на Павле да страда, според неговото сведоштво, е за жалење.

Да, постоеше радост и чувство на големо значење во страдањето. Но радоста беше таму само заради радосната надеж по страдањата. Ова е поентата во Римјаните 5:3-4. „Но не само тоа, туку се фалиме и со неволјите, знаејќи дека неволјата раѓа трпение; трпението – проверен карактер, а проверениот карактер – *надеж*“. Затоа, постои радост во страдањето. Но радоста доаѓа заради надежта дека страдањето само по себе помага да станеме сигурни и проверени. Затоа, ако не постои надеж, Павле е луд да го прифати страдањето, а уште полуд да се радува на тоа. Но, надежта постои. И Павле избира начин на живот којшто би бил луд и жалостен без надеж и радост на крајот. Тој одговорил на прашањето на Ричард Вурмбранд. Да. Тој избра страдање.

Дали постои разлика помеѓу конфликтот и ракот?

Ајде малку да излеземе од темата. „Што со страдањето коешто не е мој избор? Како ракот. Или смртта на моето дете во сообраќајна несреќа? Или едноставна депресија? Дали оваа глава зборува за тоа?“ Мој одговор е дека најголемиот дел од оваа глава се однесува за страдањето што христијаните го прифаќаат како дел од изборот да бидат отворени христијани во ризични ситуации. А сите ситуации се ризични, на еден или друг начин.

Најзначајната разлика помеѓу болеста и прогонството е дека прогонството претставува намерно насилство од некој кој знае дека сте христијани, а болеста не е тоа. Затоа, во некои ситуации, изборот да бидеме јавно христијани е начин на живот што избира страдање, доколку Бог така одлучи (1 Петар 4:19). Но страдањето може да значи и живот кога не постои намерно насилство од неверниците. На пример, христијанин може да отиде да служи во некое село каде што владее болест. Ова е страдање како христијанин, но не е „прогонство“. Тоа е избор да се страда, доколку Бог дозволи, но не е предизвикано од непријателство на другите.

Тогаш кога ќе престанеш да размислуваш за тоа, доколку целиот живот се проживее чесно во вера, во потрага по Божјата слава и за спасение на другите, тоа е исто како христијанин кој оди во село каде што владее болест. Страдањето што доаѓа е дел од наградата да се живее на место, според послушноста на повикот од Бог. Во изборот да се следи Христос по насоките по коишто те води, го избираме сè она што овој пат го вклучува под Неговата суверена промисла. Затоа, сето страдање што доаѓа на патот на послушноста е страдање со Христос и за Христос – без разлика дали се работи за рак или за конфликт. И тоа е „избрано“, што значи дека доброволно одиме по патот на послушноста, каде нè наоѓа страдањето и не мрмориме против Бог. Може да се молиме – како Павле – страдањето да биде отстрането (2 Коринќаните 12:8); но ако Бог дозволи, го прифаќаме до крај како дел од цената на учеништвото, на патот кон послушноста и патот до небото.

Сето страдање во христијанскиот повик е со Христос и за Христос

Сето искуство на страдање па патот кон христијанската послушност, без разлика дали причината за тоа е прогонство,

болест или несреќа, има единствена цел: да ја разниша нашата вера во добрината на Бог и да нè искушува да го напуштиме патот на послушноста. Затоа, секој триумф на верата и сета издржливост во послушноста се сведоштва за добрината на Бог и за скапоценоста на Христос – без разлика дали непријателот е болест, сатаната, грев или саботажа.

Заштоа, страдањето од секаков вид, коешто ќе го издржиме на патот на нашиот христијански повик е страдање „со Христос“ и „за Христос“. Затоа, немаме врховен свештеник кој не може да сочувствува со нашите слабости, туку таков Кој бил искушуван во сè, како нас, но без грев (Евреите 4:15). *За* Него, во смисла дека страдањето ја испитува и ја докажува нашата верност кон Неговата добрина и сила, и во смисла дека ја открива Неговата вредност како седоволна компензација и награда.

Сатанската и божјата замисла во истото страдање

И не само тоа, туку страдањето заради болест и страдањето заради прогонство имаат едно нешто заедничко: и двете се употребени од сатаната за уништување на нашата вера, а се управувани од Бог за прочистување на нашата вера.

Земете го првиот случај на прогонство. Во 1 Солуњаните 3:4-5, Павле ја опишува неговата загриженост за верата на Солуњаните во текот на прогонството:

Зашто кога бевме кај вас, однапред ви зборувавме дека ќе ѝрриме маки, и како што знаете, така и се случи. Затоа, јас, не можејќи веќе да издржам, ѝратив да дознаам за вашата вера, да не би ве искушал искушувачот и да не биде залуден вашиот ѝруд.

Она што е најосновно е дека „искушувачот“ е во маќа да ја уништи нашата вера.

Но, сатаната не е единствениот креатор во оваа работа. Бог владее над сатаната и не му дозволува да ја оствари крајната цел. На пример, писателот на Евреите 12 им покажува на своите читатели како да не се обесхрабрат во прогонството заради Божјата љубовна цел во тоа.

Земи го прегвид (Христос), Кој претрпел такав вид непријателство од грешниците, за ти да не се исцрпиш и да се откажеш. Сè уште не си се спротивставил до точката на пролевање крв во твојата борба против злото; и си го заборавил уверувањето утвено до вас како синови: „Не занемарувај ја синко, казна од Господа, и да не ти е тешко од Неговото избличување; зашто кога Господ го сака, него и го кара, како и такашто синој свој што го љуби“. (Изреки 3:11-12). Тоа е заради дисциплина да издржиш... Сега дисциплина за момент не е баш за радување туку за стага; сепак, оние кои се обучени преку неа, подоцна ги носат мирните плодови на праведноста.

Сега за страдањето што доаѓа од „непријателството од грешниците“. Ова значи дека сатаната го раководи, исто како што правеше во страдањето на Исус (Лука 22:3). Меѓутоа, ова тешко страдање е опишано како контролирано од Бог, на таков начин што содржи љубезен и татковски метод на дисциплина што прочистува. Така, сатаната има еден метод за нашите страдања во прогонство, а Бог има поинаков метод во врска со истото искуство.

Но прогонството не е исто. Слично е и со болеста. Сатанскиот метод и Божјиот метод се видливи во 2 Коринѓаните 12:7-10.

А за да не се возвишам поради мноштвото откровенија, даден ми е штрн во телото, сатански

ангел, за да ме удира, да не се возвишам! Тривајќи го преколнував Господ тоа да го отстранам од мене. А Тој ми рече: „Доста ти е Мојата благодат, зашто Мојата сила се покажува совршена во немоќта“. Зашто, со поголема радост ќе се фалам во својата немоќ, за да ме 'осени' Христовата сила. Зашто наоѓам задоволство во немоќта, навредите, маките, прогонувањата, тешкотиите заради Христос, зашто кога сум немоќен, тогаш сум силен.

Овде физичкото страдање на Павле – трнот во телото – е наречен „сатански ангел“. Но видот на ова страдање е да го „спречи [Павле] да се возвиши [себеси]“, што никогаш не би бил метод на сатаната. Поентата е во тоа што Христовата сувереност ја постигнува Својата љубезна, прочистувачка цел со заземање на сатанските деструктивни обиди. Сатаната секогаш има цел да ја уништи нашата вера; но Христос ја зголемува Својата сила во слабоста.

Дали страдањето заради прогонство и болест е препознатливо?

Една друга причина за немање јасна препознатливост помеѓу страдањето и болеста е дека болката заради страдањето и болката заради болеста се често непознатливи. Децени по неговото мачење заради Христос во романскиот затвор, Ричард Вурмбранд сè уште страда од физичките ефекти. Дали тој беше „прогонуван“ додека ја издржуваше болката во неговите стапала по триесет години? Или размислете за апостол Павле. Дали меѓу страдањата што ги навел како „слуга на Христос“, беше фактот дека доживеал бродолом трипати и поминал ноќ и ден на отворено море. Тој исто така вели дека страдањата за Христос вклучуваат „труд и тешкотија,

многупати во неспиење, во глад и жед, во многу постење, на студ и голотија“ (2 Коринќаните 11:25-27).

Да претпоставиме дека фатил пневмонија од сета работа и напор. Дали таа пневмонија е „прогонство“? Павле не правел разлика помеѓу тепањето со стапови или бродска несреќа или студот, додека патувал низ градовите. За него сето страдање што го снашло додека му служел на Христос било дел од „цената“ на учеништвото. Кога детето на мисионерот добива дијареа, ние мислиме на ова како дел од цената на верноста. Но ако некој родител чекори по патот на послушноста во Божјиот повик, тоа е истата цена. Она што го претвора страдањето во страдање „со“ и „за“ Христос, не е промисленоста на нашите непријатели, туку колку навистина сме верни. Ако сме Христови, тогаш она што ни се случува е за Негова слава и за наше добро, без разлика дали е предизвикано од ензими или од непријатели.

Дали лакомоста е замена за воскресението?

Сега скршнуваме од нашето излагање кон Павловата восхитувачка изјава во 1 Коринќаните 15:19, дека животот што го избрал е жалосен доколку не постои воскресение. Со други зборови, христијанството според разбирањето на Павле, не е најдобриот пат да се максимизира задоволството, ако овој живот е сè што имаме. Павле ни зборува за најдобриот начин да се максимизираат нашите задоволства во овој живот. „Ако мртвите не воскреснуваат – да јадеме и да пиеме, зашто утре ќе умреме!“ (1 Коринќаните 15:32). Тој не мисли на нешто толку наивно како вистинско епикурејство и распуштеност. Тоа не е најдобриот начин за максимализирање на нашите задоволства, како што му е познато на некој кој го следел патот на алкохолизмот и лакомоста. Пијаниците и лакомците треба да бидат сожалувани исто како и христијаните, доколку не постои воскресение.

Но, она што го мислел со изјавата „да јадеме и да пиеме“ е дека без надежта на воскресението, човек треба да трага по исклучителни задоволства и да избегнува исклучителни страдања. Овој начин на живот, Павле како христијанин го отфрлил. Затоа, ако мртвите не воскреснуваат и ако нема Бог и нема небо, тој немало да го измачува своето тело како што правел. Немало да ја одбива платата за правењето на шаторите на начин како што тоа го правел. Немало да оди кон пет камшикувања по триесет и девет удари. Немало потреба да издржи три тепања со стап. Немало потреба да го ризикува својот живот од крадци, и пустини, и реки, и градови, и мориња, и гневна толпа. Немало потреба да прифаќа бессони ноќи и изложување на студ. Немало потреба да биде толку долго со грешни и лицемерни христијани (2 Коринќаните 11:23-29). Туку, само би живеел добар живот во удобност и би станал почитуван Евреин со привилегија на римско државјанство.

Кога Павле вели: „Ако мртвите не воскреснуваат, да јадеме и да пиеме“, тој не мисли „Ајде да станеме развратници“. Тој мисли, постои нормален, обичен, удобен, вообичаен живот на човечко уживање за да уживаме без да размислуваме за небото или пеколот, гревот или светоста или Бог – *ако* не постои воскресение од мртвите. И она што ме воодушеви за оваа редица на мисли е дека многу професионални христијани како да го прават токму ова, а се нарекуваат христијани.

Павле не го гледа овој однос кон Христос како клуч за максимизирање на својата физичка удобност и задоволства во *овој живот*. Не, поврзаноста на Павле со Христос била повик да се избере страдање – страдање што е над сè што атеизмот би го направил „значаен“ или „прекрасен“ или „херојски“. Тоа е страдање коешто би било крајно глупаво и жалосно да се избере доколку не постои воскресение во радосното присуство на Христос.

Речиси неверојатно обвинение на западното христијанство

На крајот видов нешто восхитувачко во размислувањето на приказната на Вурмбранд за цистерцискиот игумен. Во радикално различниот поглед на Павле, видов речиси неверојатно обвинение на западното христијанство. Дали претерувам со оваа изјава? Оценете и самите. Колку многу христијани познавате што го рекле ова: „Животот што го избрав како христијанин би бил целосно глупав и жалосен доколку не постои воскресението?“ Колку христијани познаваш кои би рекле: „Страдањето што доброволно го избрав заради Христос ќе биде жалосно доколку не постои воскресение?“ Како што гледам, ова се шокантни прашања.

Христијанство: живот со избрано страдање

„Ако само во овој живот се надеваме на Христос, ќе бевме за жалење, повеќе од сите други луѓе“ (1 Коринќаните 15:19). Христијанскиот живот за Павле беше живот на избрана жртва на земјата, за да можеме да ја добиеме радоста на заедништвото со Христос, во годините што доаѓаат. Еве како тој вели:

„Но штоа што ми беше некогаш придобивка, го сметав за загуба поради Христос. И уште повеќе, сметам дека сè е загуба во однос на правосходното познавање на Христос Исус, Мојот Господ, заради Којо загубив сè и сè сметам за смет, за да Го придобијам Христос... и учеството во Неговите страдања... па некако да достигнам до воскресението од мртвите“ (Филипјаниите 3:7-11).

Повторно велам, повикот на Христос е повик на живот во жртва и загуба и страдање коешто би било лудо да се живее, доколку не постои воскресение од мртвите. Ова е совесниот избор на Павле. Слушни го овој протест: „Ако мртвите воопшто не воскреснуваат... зошто сме во опасност секој час? Со пофалба заради вас, браќа, којашто ја имам во Христос Исус, нашиот Господ, јас умирам секој ден!“ (1 Коринќаните 15:29-31). Ова е изборот на Павле. Тој „протестира“ бидејќи не *мора* да живее на овој начин. Тој избира: „Во опасност секој час!“ „Умирам секој ден!“ Затоа вели дека треба да се сожалува доколку не постои воскресение од смртта. Тој го избира патот што води во неволја и мака, практично секој ден од својот живот. „Умирам секој ден“.

Зошто? Зошто го прави тоа?

Ова не е нормално. Човечките суштества бегаат од страдањата. Се преселуваме во побезбедно соседство. Избираме поумерена клима. Купуваме климатизер. Земаме аспирин. Го избегнуваме дождот. Избегнуваме темни улички. Ја прочистуваме водата. Обично не избираме таков стил на живот што ќе нè стави во „загуба секој час“. Животот на Павле не е вон синхронизирианиот нормален човечки живот. Во суштина, не постојат секојдневни реклами коишто нè мамат во секојдневно умирање.

Па што е тоа што го поттикна апостол Павле да се „утешува во Христовите страдања“ (2 Коринќаните 1:5) и да биде „луд заради Христос“? (1 Коринќаните 4:10) Зошто прави избори коишто ќе му донесат „глад и жед... оскудна облека... лош третман... бездомништво... навреди... прогонства... клевета... како и на отпадниците на светот, како смет отфрлен од сите“? (1 Коринќаните 4:11-13)

„Јас ќе му покажам колку треба да пропати заради моето име“

Можеби тоа беше обична послушност на Христовата заповед, дадена во Дела 9:15, 16. Кога Исус го испрати Ананија да му ги отвори очите на Павле, откако беше заслепен на патот за Дамаск, тој рече: „Оди, зашто тој човек (Павле) е Мој избран сад, за да го изнесе Моето име пред нееврејските народи, пред цареви и пред синовите на Израел; *Јас ќе му покажам колку треба да пропати заради Моето име*“. Со други зборови, страдањето беше дел од апостолскиот повик на Павле. Да се биде верен во повикот, значи да се прифати она што Христос го има за него, како и страдањето.

„Давање“ е вистинскиот збор. Кога им пишува на Филипјаните, Павле неверојатно страдањето го нарекува дар, исто како што и верата е *дар*. „Зашто вам ви беше *дадено* (*ехаристие* = слободно дадено) не само да верувате во Него туку и да *страдаите* заради Него“ (Филипјаните 1:29). Но ова би требало да значи дека дадениот „дар“ како дел од неговата апостолска служба, Павле не го гледа како ограничување за апостолите. „Загарантиран“ е за верниците од Филипи и за целата црква.

Другите имале слично откровение, дека страдањето е дар што треба да се земе. Александар Солженицин зборувал за ова во затвор, со сета негова болка како дар. „Само кога ја положив последната капка во скапаниот затвор, во себе го почувствував првиот знак на доброто. Постепено, ми се откри дека линијата што го раздвојува доброто и злото поминува, не преку изјавите ниту меѓу класите ниту меѓу политичките партии, туку преку секое човечко срце – и преку сите човечки срца... Те благословувам затвору, што беше дел од мојот живот“.³

3 Цитирано од Philip Yancey in “Frozen Fire,” *Christianity Today*, 5 октомври, 1984, стр. 109.

Солженицин се согласува со апостол Павле дека страдањето е – или може да биде – дар не само за апостолите туку и за секој христијанин.

Да покаже дека, едноставно беше христијанин

Оттука произлегува прашањето: Дали Павле, тогаш, го прифати страдањето за едноставно да потврди дека беше верен ученик на Исус? Исус рекол: „Ако некој сака да оди по Мене, нека се откаже од себеси и нека го зема својот крст секојдневно, и нека Ме следи! Кој сака да ја спаси својата душа – ќе ја загуби, а кој ќе ја загуби својата душа заради Мене, тој ќе ја спаси“ (Лука 9:23, 24). Значи, не постои вистински христијанин без земање на својот крст секојдневно и *секојдневно* умирање – што звучи слично на изјавата на Павле – „Јас умирам секој ден“ (1 Коринќаните 15:31). Покрај тоа, Исус им рекол на Своите ученици: „Слугата не е поголем од својот господар. Ако Ме прогонуваа Мене, ќе ве прогонуваат и вас“ (Јован 15:20). Нешто ќе промашевме доколку Павле не споделеше за страдањата на Исус. Исус им дал на Своите апостоли судбоносна слика на нивната служба: „Јас ве праќам како јагниња меѓу волци“ (Лука 10:3). И им ветил: „А ќе ве предаваат и родителите, и браќата, и роднините, и пријателите, и ќе бидат убиени некои од вас... и сите ќе ве мразат заради Моето име“ (Лука 21:16; Матеј 24:9).

Очигледно е дека Павле не размислувал за овие ветувања за страдања, дека се однесуваат само на дванаесеттемина апостоли, бидејќи ги пренел пред своите цркви. На пример, ги охрабрувал сите свои верници, кажувајќи им: „Преку многу неволји треба да влезат во Божјото царство“ (Дела 14:22). И ги охрабрувал солунските верници кои страдале поттикнувајќи ги „да не се поколеба никој поради овие маки, зашто самите знаете дека за тоа сме определени“ (1 Солунците 3:3). И кога му напишал на Тимотеј, навел еден општ принцип: „А и сите кои живеат побожно

во Христос Исус, ќе бидат прогонувани“ (2 Тимотеј 3:12). Кога зборувал за своите страдања, не ги сметал за единствени, туку им рекол на црквите: „Угледајте се на мене!“ (1 Коринќаните 4:16) Затоа, разбирливо е дека Павле го прифатил страдањето, бидејќи едноставно тоа потврдило дека бил христијанин. „Ако Ме прогонуваа Мене, ќе ве прогонуваат и вас“.

Одвикнување на христијаните од самоувереноста

Бидејќи веруваме дека страдањето беше дел од верното христијанско живеење, тој испитуваше зошто е тоа така. Неговото лично искуство на страдање го доведе во длабочината на Божјата љубов со неговите деца. На пример, научи дека Бог го употребува страдањето за да нè одвикне од самоувереноста и да нè додели само на Него. По страдањето во Азија, тој вели: „Браќа, всушност, сакаме да знаете каква неволја нè снајде во Азија; дека бевме оптоварени преку секоја мера над нашите сили, така што не се надевавме ни да го запазиме својот живот. Навистина, во себе ја носиме смртната пресуда, *за да не се надеваме сами на себеси, туку на Бог*, Кој ги воскреснува мртвите“ (2 Коринќаните 8, 9). Ова е Божјата универзална цел за сите христијани кои страдаат – поголемо задоволство во Бог и помало задоволство во себеси и во светот.

Никогаш не сум слушнал некој да вели: „Навистина длабоките лекции во животот доаѓаат во време на леснотија и комфорт“. Но сум ги слушнал светците да кажат: „Секој значаен напредок што сум го направил во зграпчувањето на Божјата љубов и длабокиот растеж со Него, дошол преку страдање“. Самуел Рутерфорд рекол дека кога бил фрлен во подрумите на неволјите, се сетил дека големиот Цар секогаш го чувал своето вино тука. Чарлс Сперџн рекол дека оние кои нуркаат во морето на неволјите, донесуваат ретки бисери.

Да се зголеми Христос како натприродно задоволство

Бисерот на големата награда е славата на Христос. Затоа Павле нагласува дека во нашите страдања, славата на Христовата избилна благодат се зголемува. Ако се потпираме на Него во нашите неволји, и Тој остане наша „радост во надежта“, тогаш Тој ќе стане избилниот Бог на благодат и сила, каков што е. Ако се држиме цврсто за Него, „кога сè околу нашата душа се предава“, тогаш покажуваме дека треба да го посакуваме многу повеќе од сè она што сме го изгубиле. Христос на апостолот кој страдал му рекол: „Мојата благонаклонетост ти е доволна, бидејќи [мојата] силата се покажува совршена во немоќта“. Павле на ова одговорил: „Затоа, со поголема радост ќе се фалам во своите немоќи, за да ме осени Христовата сила. Затоа наоѓам задоволство во немоќите, навредите, маките, прогонувањата, тешкотиите заради Христос, зашто кога сум немоќен, тогаш сум силен“ (2 Коринќаните 12:9, 10). Така, страдањето е јасно создадено од Бог, не само како начин да се одвикне христијанинот од потпирање врз себеси туку да се потпира на благодатта, а исто така да ја нагласи благодатта и да ја осветли. Токму тоа го прави верата, ја зголемува Христовата идна благодат.

Подлабоките работи на животот во Бог се откриени во страдањето. Така беше и во случајот на Исус. „Иако беше Син, се научи на послушност од она што го претрпе“ (Евреите 5:8). Истата книга каде што го читаме ова, исто така ни зборува дека Исус никогаш не згрешил (Евреите 4:15). Значи „учењето на послушност“ не значи премин од непослушност кон послушност. Тоа значи подлабок и подлабок растеж со Бог, во искуството на послушноста. Значи доживување длабочини на предавање на Бог, што не можат да се побараат на друг начин.

Неискажливите зборови на христијанското страдање

Додека Павле размислувал за патот на Својот Господар, бил поттикнат да го следи. Но токму во овој дел сум повторно фасциниран од зборовите на Павле. Кога тој го опишува односот помеѓу Христовите и своите страдања, зборува за нешто неискажливо. На црквата во Колос ѝ вели: „Сега се радувам во своите страдања за вас и го пополнувам недостигот од Христовите маки во мојата плот за телото Негово, коешто е Црквата“ (Колосјаните 1:24). Ова е најверојатно најмоќниот мотив за животниот избор на Павле да страда. Овие зборови ме исполнија со копнеж за црквата на Исус Христос. Ох, да можеме да го зграбиме неопходното страдање, назначено за напредокот на Христовото царство во светот!

Како можеме да го довршиме страдањето за Христос?

Што мисли Павле кога вели дека го „довршува она што недостасува во страдањето на Христос?“ Дали е тоа неискажливото омаловажување во страдањето, искупителната вредност на смртта на Исус? Дали Исус кога умрел, рекол: „Свршено е!“ (Јован 19:30)? Зар не е вистина дека „Зашто Тој [Христос] со едно принесување ги направи *совршени засекогаш* оние кои се осветени“ (Евреите 10:14)? И дека „влезе *еднаш засекогаш* во Светото место, и тоа не со крвта на јарци и јунци туку преку Својата крв, и ни прибави *вечен* откуп“ (Евреите 9:12)? Павле знаеше и поучуваше дека страдањето на Христос беше целосна и доволна почва за наше оправдување. Ние сме „оправдани преку Неговата крв“ (Римјаните 5:9). Павле поучуваше дека Христос избра страдање и беше „послушен до смрт“ (Филипјаните 2:8). Таа послушност во страдањето беше

доволна почва за нашата праведност пред Бог. „Зашто, како што со непослушноста на еден човек мнозина станаа грешници, така и со послушноста на Еден, мнозина ќе станат праведни“ (Римјаните 5:9). Така Павле не мисли дека неговото страдање ја доврши откупната вредност на Исусовите страдања.

Постои и подобра интерпретација. Павловите страдања ги довршија Христовите страдања *не* преку додавање некаква вредност, туку преку нивното пренесување на луѓето кои преку нив треба да се спасат. Она што недостасува во страдањата на Христос не е непотполноста во вредноста, како помислата дека не можат доволно да ги покријат гревовите на сите кои веруваат. Она што недостасува е дека безграничната вредност на Христовите страдања е непозната во светот. Овие страдања и нивното значење се скриени за многумина луѓе. И Божјата намера е да ја открие мистеријата на сите нации. Така, страдањата на Христос се „недоволни“ во однос на тоа дека не се видени и спознаени и сакани меѓу нациите. Тие мора да се пренесат преку мисионерите во светот. И тие мисионери на зборот ќе го „довршат“ она што недостасува во страдањата на Христос со нивно приближување до другите.

Клучот е во Епафродит

Постои една силна увереност за оваа интерпретација, во употребата на обичните зборови во Филипјаните 2:30. Има еден човек по име Епафродит, во црквата во Филипи. Кога црквата собирала поддршка за Павле (можеби пари или намирници или книги), тие одлучија да ги испратат на Павле во Рим преку раката на Епафродит. При ова патување со намирниците, Епафродит речиси го изгуби животот. Беше болен до смрт, но Бог го поштеди (Филипјаните 2:27).

Така, Павле ѝ зборува на црквата да го почитуваат Епафродит кога ќе се врати (ст. 29) и ја објаснува причината со

зборови, слични на Колосјаните 1:24. Тој вели: „Зашто заради Христовото дело се најде близу до смртта, излагајќи го својот живот на опасност, за да го *надомести* (сличен збор на оној во Колосјаните 1:24) она што вие *не можевте* (истиот збор како во Колосјаните 1:24) да го направите за мене“. Во грчкиот јазик, фразата „*да го надомести она што вие не можевте* да го направите за мене“ е речиси идентично со „*да го доврши она што недостигасува* во Христовите страдања“.

На кој начин, тогаш, службата на Филипјаните кон Павле беше со „недостаток“ и на кој начин Епафродит го „надомести“ она што недостигасуваше во нивната служба? Еден коментатор по име Марвин Винцент, пред сто години го објаснил ова на следниот начин:

Дарот на Павле беше дар на црквата како тело. Тоа беше жртвен принос на љубовта. Она што недостигасуваше и ќе беше благодарно за Павле и за црквата, беше црковната презентација на овој принос лично. Ова беше невозможно, а Павловиот претставник Епафродит го надомести овој недостигот со својата предадена и ревностна служба.⁴

Мислам дека токму тоа е значењето на истите зборови во Колосјаните 1:24. Христос го подготви приносот на љубовта за светот преку страдањето и умирањето за грешниците. Тоа е целосно и без недостаток, освен едно нешто – личната презентација од Христос пред нациите од светот. Божјиот одговор на овој недостаток е да ги повика луѓето на Христос (луѓе како Павле), да направат лична презентација на страдањата на Христос.

Правејќи го ова, ние „го надоместуваме она што недостигасува во страдањето на Христос“. Го довршуваме она за коешто е

4 Marvin Vincent, I.C.C., *Epistle to the Philipians and to Philemon* (Edinburgh: T. & T. Clark, 1897), стр. 78.

наменето, имено, лична презентација на луѓето кои не знаат за нивната безгранична вредност.

Пополнување на страдањето со страдање

Но, најчудесната работа во Колосјаните 1:24 е како Павле го надополнува она што недостасува во Христовото страдање. Тој вели дека *неговиите лични страдања* ги надополнуваат страдањата на Исус. „Сега се радувам во *своите страдања* за вас и го пополнувам недостигот од Христовите маки во *мојата ѝлош* за телото Негово, коешто е црквата“. Ова значи дека Павле ги изложува страдањата на Христос, страдајќи *лично* за оние кои сака да ги придобие. Во *неговиите* страдања, тие ги гледаат Христовите страдања. Еве еден зачудувачки исход: *Бог има намера да ги презентира страдањата на Христос во својот преку страдањата на неговоиот народ*. Бог навистина има намера телото Христово, црквата, да доживее некои од страдањата што ги почувствувал, бидејќи кога го прокламираме крстот како пат кон животот, луѓето ќе ги видат раните на крстот во нас и ќе ја почувствуваат љубовта на крстот од нас. Нашиот повик е да им ги оживееме страдањата на Христос на луѓето, за да може преку страдањата што ги доживуваме да им ја пренесеме пораката за спасението.

Бидејќи Христос не е повеќе на земјата, Тој сака Неговото тело, црквата, да ги открие *Неговиите* страдања преку *нејзините* страдања. Бидејќи сме Негово тело, нашите страдања се и Негови страдања. Романскиот пастор Јосеф Цон вели вака: „Јас сум продолжението на Исус Христос. Кога бев тепан во Романија, Тој страдаше во моето тело. Тоа не е мое страдање: Јас имам само чест да го споделам Неговото страдање“.⁵ Затоа, нашите страдања сведочат за љубовта што Христос ја има за светот.

5 Josph Tson, “A Theology of Martyrdom”, *The Romanian Missionary Society*, P.O. Box 527, Wheaton, IL, 60189-057, стр. 4.

„На моето тело ги носам раните на Исус“

Затоа Павле зборува за неговите лузни како за „раните на Исус“. Во неговите рани, луѓето можат да ги видат Христовите рани. „Јас ги носам на своето тело раните на Господа Исуса“ (Галатјаните 6:17). Целта на носењето на раните на Исус е видлива, и Неговата љубов може да делува моќно во оние кои ќе видат. „Секогаш носејќи ја во телото Исусовата смрт, за Исусовиот живот да се покаже во нашето тело. Зашто ние живите постојано сме предавани на смрт заради Исус, за Исусовиот живот да се покаже во нашето смртно тело. И така, смртта дејствува во нас, а животот во вас“ (2 Коринќаните 4:10-12).

„Крвта на мачениците е семе“

Историјата на ширењето на христијанството докажала дека „крвта на мачениците е семе“ – семето на новиот живот во Христос, што се рашири низ светот. Речиси триста години, христијанството растеше во почва којашто беше натопена со крвта на мачениците. Во книгата *Историја на христијанската мисија*,⁶ Стивен Нејл спомнува за страдањата на раните христијани како една од шесте главни причини за огромниот растеж на црквата.

Поради нивните ојасни ситуации на лице во лице со законити, христијаните беа речиси на граница да се среќаваат тајно... Секој христијанин порано или подоцна знаеше дека ќе мора да сведочи за својата вера, по цена на својот живот... Кога се појави прогонството, на мачеништво му се пристапи со најголем возможен публицитет. Римската публика беше тешка и сурова, но и не беше потполно без сомиленост; и нема сомнеж дека ставот на мачениците,

6 *History of Christian Mission*, Stephen Neil.

а особено младите жени кои страдаа заедно со мажите, создаде длабок вјечайок... Во раните зайиси, она што го наоѓаме е тивко, достоинствено, ирисијно однесување; ладна храброст пред мачењето, љубезност кон непријателите и радосно прифаќање на страдањето како пати, предодреден од Госиода, којшто води кон Неговото небесно царство. Постојат бројни автентични случаи на обраќање на паѓаниите во моментот на ирисујност на осудаиа и смртта на хрисијаниите; а имаше и многу повеќе кои ги примаа информациите и со текоит на времето беа обраќени во живаиа вера.⁷

„Како можам да хулам на мојот цар кој ме спаси“

Еден пример на моќно сведоштво низ страдањата беше мачеништвото на Поликарп, епископот од Смирна, кој умре во 155 година по Христос. Неговиот ученик Иринеј рекол дека Поликарп бил ученик на апостолот Јован. Знаеме дека тој бил многу стар кога умрел, бидејќи во моментот кога проконзулот му наредил да го отфрли и проколне Христос, тој рекол: „Осумдесет и шест години му служев Нему и Тој не ми стори никакво зло; како можам да хулам на мојот Цар Кој ме спаси?“⁸

За време на прогонството, гневната толпа во Смирна повикуваше да се пронајде Поликарп. Тој се преселил во едно место надвор од градот, и три дена пред смртта сонувал сон од каде што заклучил: „Јас морам да изгорам жив“. И кога го пронашол, наместо да бега, тој рекол:

7 Stephen Neil, *A History of Christian Missions* (Harmondsworth, Middlesex: Penguin Books Ltd., 1964), стр. 43,44.

8 Цитирано во “The Martyrdom of Polycarp”, во *Documents of the Christian Church*, Henry Bettenson, ed., (London: Oxford University Press, 1967), стр. 10.

„Волјата на Бог е извршена“. Извештајот на мачеништвојто го дава следниот запис: 'И така, слушајќи за нивно то пристијгнување, тој слезе и зборуваше со нив, додека ситте присујтни се восхитуваа на неговата возраст и постојаност, а се дигна толкава врева за да се ујси еден сѐтар човек. Пошто тој побара да им се даде нешто за јадење и за пиење, кој колку сака, во тој доцен час. И тој ги замоли да му дозволат да се моли еден час слободно. Му го дозволија тоа, и тој засѐана и се молеше, сѐтанувајќи толку исцолнет со благодатта на Бог, така што два часа не можеше да се смири, додека оние кои слушаа беа восхитени и луѓето се покајаа дека шрѓнаа по еден ваков достоинствен сѐтар човек'.⁹

Кога на крајот беше однесен и осуден со спалување, се обидоа да му заковаат клинци на столбот, но тој се изјасни против и рече: „Дозволете ми да бидам она што сум. Тој што ми дозволи да го издржам огнот, ќе ми дозволи исто така да не се помрднам на кладата без да ме заковате со клинци“.¹⁰ Кога се чинело дека телото не може да изгори на огнот, целатот го прободел со нож во телото. Извештајот заклучува: „Толпата беше восхитена од огромната разлика помеѓу неверниците и избраните“.¹¹ Во голема мера, со ова се објаснува триумфот на христијанството во раните векови. Тие триумфираа преку нивните страдања. Тоа не ги придружуваше само нивните сведоци, туку беше камен темелник на нивното сведоштво. „А тие го победија [сатаната] заради крвта на Јагнето и заради словото на своето сведоштво, и не зажалија да го дадат и својот живот“ (Откровение 12:11).

¹³ “The Martyrdom of Polycarp,” стр. 9,10

¹⁰ Истото, стр. 11

¹¹ Истото, стр. 12.

Додека бројот на маченици не биде целосен

Не е историска случајност, фактот дека црквата се прошири и се зајакна преку страдањата и мачеништвото. Ова е патот што го изготви Бог. Еден од најмоќните докази дека Бог има намера да ја заврши Својата спасителна цел во светот преку страдањето, се наоѓа во книгата на Откровението. Сликата е визија на небото, каде што душите на мачениците извикуваат: „До кога, свет и вистинит Господару?“ Со други зборови, кога историјата ќе заврши и Твојата цел на спасението и осудата ќе биде остварена? Одговорот е судбоносен за сите нас кои сакаме да бидеме дел од завршувањето на Големото пратеништво. „И на сите им беше речено да се стрпат уште малку време, додека не биде исполнет бројот на нивните сослужители и браќа, кои ќе бидат убиени како и тие“ (Откровение 6:11).

Ова значи дека Бог планирал да ја изврши Својата цел преку назначување одреден број маченици. Кога тој број ќе се комплетира, тогаш ќе дојде крајот. Џорџ Отис шокирал мнозина на Вториот лозански конгрес за евангелизирање на светот, одржан во Манила, во 1989 година, кога прашал: „Дали неуспехот да градиме во муслиманските земји се должи на фактот на отсуството на маченици? Дали илегалната црква расте во силата? Дали младите цркви имаат потреба од примери на маченици?“ Соодветно, тој ја завршува својата книга *Последен од циновиите*,¹² со глава насловена „Ризична безбедност“.

Дали црквата соодветно на дадените политички или социјални околности треба да остане скриена за да избегне потенцијално уништување од силите коишто се непријатели на христијанството? Или треба отворено да се конфронтира со распространетието

¹² *Last of the Giants*, George Otis

духовно незнаење и недостигајток – дури и ако тоа произведе христијански маченици – со поголема веројатност да доведе во евангелистички пробив? Исламските фундаменталисти изјавуваат дека нивната духовна револуција е исполнета со крвта на мачениците. Дали вистината е дека христијанскиот неустех да се навлезе во муслиманскиот свет се должи на завидно ојсуситво на христијански маченици? И дали муслиманската заедница може сериозно да ги земе предвид изјавите на црквата што се крие?... Прашањето не е дали е помудро да се слави одвреме навреме и тајно да се сведочи, туку колку долго ова ќе продолжи да трае пред да станеме виновни дека го „криеме нашето светло под шиника... Записот покажува дека од Ерусалим и Дамаск до Ефес и Рим, апостолиите беа тешани, каменувани, затворани за нивните сведоштва и беа ковани завери проишвив. Позициите беа репки и никогаши не беа основа за нивните мисии“.¹³

Отос без сомнеж би се сложил со Грегориј Велики (папа од 590 до 604 година), кога рекол: „Смртта на мачениците цути во животите на верните“.¹⁴

Крвта течеше од нашите рани како фонтана

Постојат безброј примери денеска, на избор да се страда заради Колосјаните 1:24 – да се надополни она што недостасува во Христовото страдање преку негово презентирање на другите

13 George Otis, Jr., *The Last of the Giants: Lifting the Veil on Islam and the End Times* (Grand Rapids: Chosen Books, 1991), стр. 261,263.

14 Цитирано од Joseph Tson, “A Theology of Martyrdom,” стр. 1.

преку страдање.¹⁵ Додека ја пишував оваа глава во доцната 1995, вниманието ми го одзеде едно мисионерско писмо, коешто опишуваше вакво страдање. Веднаш му пратив електронска пошта на мисионерот во Африка, за да ми ги потврди фактите. Тој лично зборуваше со Данса, човекот за кого станува збор, и доби дозвола за да можам да ја објавам оваа приказна со зборовите на Данса од писмото.

Во 1980 година имаше време на жестоко прогонство од локалните власти на комунистичката влада, во мојата област во Волајта. Во тоа време, работев во владина канцеларија, но исто така служев како водач на младинско христијанско здружение на сите цркви од мојата област. Комунистичките власти постојано доаѓаа кај мене да бараат помош во истражувањето на доктрините на револуцијата меѓу младите. Многу други христијани се откажуваа бидејќи приписокошт беше огромен, но јас можев само да кажам не.

На почетокот, нивниот пристијаш беше позитивен; ми понудија најредување и зголемување на платата. Но, постоа почна зашворот. Првите двајцети беше крајко. Третиот пат праеше една година. За тоа време, комунистичките активисти редовно доаѓаа да вршат перење на мозокот на деветтемина верници (шест мажи и три жени – една од нив подоцна ми

15 Видете ги примерите во John Piper's *Let the Nations Be Glad: The Supremacy of God in Missions* (Grand Rapids: The Baker Book House, 1993), стр. 94 – 96. Видете речиси во секоја книга на Richard Wurmbrand, на пример, *Tortured for Christ or If That Were Christ, Would You Give Him Your Blanket?* или *Victorious Faith*. Другите извори вклучуваат *Called to Suffer, Called to Triumph* од Herbert Schlossberg и *God Reigns in China* од Leslie Lyall.

стиана жена), кои ги држеа заедно. Но, кога еден од активистите се обрати кон Христос, бевме шејани и принудени да носиме вода на долги растојанија и да носиме тежки камења за да го исчистиме земјиштејто.

Најтежокото време беше во некој на еден двонеделен период, каде што властите од затворот не бидеа порано додека сè уште беше темница и не се гледаше ништо, и не принудуваа да лазиме на колена на растојание од 1,5 километри до градскиот пат од чакал. Ни требаше околу три часа. По првиот ден, крвта течеше од нашите рани како фонџана, но не почувствувавме ништо. Во една друга прилика, во еден особено брутален затвор, одговорниот не принуди да лежнеме на грб под жестоко сонце, во период од шест часа. Не знам зошто го реков тоа, но кога завршив му реков: „Направи да не удираат сончевите зраци, но Бог ќе те удри тебе“. По кратко време, одговорниот се разболе од тежок дијабетес и умре.

Кога по неколку години падна комунистичката влада, главниот одговорен не покани назад да проповедаме во затворот. Во тоа време, дванаесет затвореници осудени за убиство, го прифатија Исус. Продолживме да служиме во затворот и сега таму има 170 верници. Повеќето од затворските власти иста така поверуваа.

Само Бог може да ги подреди сите влијанија коишто водат во извонредно време на жетва помеѓу затворениците и властите. Но, секако би било наивно да се помисли дека страдањето на Данса не беше дел од задолжителната презентација на реалноста на Христос, во животот на оние кои поверуваа.

Понижуван за христос и за спасението

Јосиф Цон размислуваше длабоко за темата на страдањето за Христос, како начин на покажување на Христос на светот. Тој беше пастор на Втората баптистичка црква во Орадеа, Романија, сè до 1981 година, кога беше протеран од властите. Сум слушнал како ги интерпретира Колосјаните 1:24, велејќи дека Христовото страдање е заради *смирување*, а нашето страдање е заради *распиње*. Тој покажува дека не само Колосјаните 1:24 туку и во 2 Тимотеј 2:10, страдањето е средство за евангелизација: „Заради тоа поднесувам сè заради избраните, та и тие да го добијат спасението во Христос Исус, а заедно со него и вечна слава“. Според Јосиф Цон, Павле вели:

„Ако останев пастор во Антиохија, во тој богаџи и мирољубив град, во таа прекрасна црква со многу пророци и такви големи благослови, никој во Мала Азија или Европа немаше да биде спасен. Со цел тие да бидат спасени, морав да прифатам да бидам тешан со сџајови, бичуван, каменуван, третиран како олош на светиот – сџанав жив мртвовец. Но кога чекорам во ова, ранет и крвав, луѓето ја гледаат Божјата љубов, ја слушаат пораката за крстиот и се спасуваат. Ако останеме во сигурноста на нашиите богаџи цркви и не го прифатиме крстиот, тогаш другите нема да се спасат. Колкумина нема да се спасат бидејќи не го прифаќаат крстиот?“¹⁶

Тој илустрира на кој начин страдањето на секој христијанин само по себе најчесто обезбедува средства за плодносно евангелизам.

¹⁶ Joseph Tson, “A Theology of Martyrdom”, стр. 2.

Имав еден човек на важна позиција, и кога го крстив, дојде кај мене и ме праша: „Сега што да правам? Тие ќе повикаат при или четири илјади луѓе да ме разоткријат и да ми се потсмеваат. Ќе ми дадат пет минути да се одбранам. Како ќе го направам тоа?“

„Брате“, му реков, „да се браниш себеси е единствената работа што не смееш да ја направиш. Ова е твојата единствена шанса да кажеш кој беше преходно и што Исус направил за тебе; кој е Исус и што преисправува Тој за тебе сега“.

Негово лице се озари и рече: „Брате Јосиф, знам што ќе направам“. И го направи тоа добро – толку добро, што подоцна беше ригорозно понижен. Ја изгуби половина од својата плата. Но продолжи да доаѓа кај мене, пошто велел: „Брате Јосиф, знаеш дека не можам да влезам во таа фабрика без некој да ми пријде. Каде и да одам, некој ќе ме повлече во кош, ќе погледне наоколу да види дали некој не набљудува и пошто ќе шепотат: 'Дај ми ја адресата на твојата црква' или 'Каж ми повеќе за Исус' или 'Дали имаш Библија за мене?'“

Секој вид страдање може да стане служба за спасение на други луѓе.¹⁷

Избор да се страда за доброто на нациите

Потоа заклучив дека, кога Павле рекол: „Ако само во овој живот се надевавме на Христос, ќе бевме за жалење, повеќе од сите други луѓе“, мислел дека христијанството значи избор и прифаќање живот во страдање за Христос, наместо сожалување

17 “A Theology of Martyrdom”, стр. 3.

доколку Христос не бил во право. Христијанството не е живот што некој ќе го прифати како изобилство и задоволство, без надеж за заедништво со Христос во воскресението. И она што го видовме како прифаќање на страдањето не е само придружување на нашето сведоштво за Христос, туку и видлив израз на истото. Нашето страдање го открива Исусовото страдање, за да можат луѓето да ја видат љубовта што Христос ја нуди. Ги надополнуваме Христовите страдања, обезбедувајќи го она што фали-лична, живописна презентација на оние кои не го виделе Христос да страда во затвор.

Неочекуваниот исход се состои во тоа што спасоносната цел на Христос во нациите и во нашето соседство нема да биде постигната доколку христијаните не изберат да страдаат. Во екстремниот завршеток на ова страдање, бројот на маченици не е сè уште комплетен (Откровение 6:11). Без нив, крајните граници на светската евангелизација нема да се поместат. Помалку екстремно е обично потрошеното време, удопство, пари и напор да се замени прекумерното и зависно безделништво со чин на љубов на слуга: „Така, нека свети вашата светлина пред луѓето, за да ги видат вашите добри дела и да Го прослават вашиот Татко, Кој е на небесата“ (Матеј 5:16).

Но дали станува збор за христијански хедонизам?

Оваа глава ја нареков „Страдање: жртвата на христијанскиот хедонизам“, иако [на друго место] го цитирав Дејвид Ливингстон како вели дека страдањата во неговата мисионерска служба не биле „жртва“. Ова не е контрадикција или несогласување со Ливингстон. Зборовите се такви. Во контекстот е сè. Кога тој вели дека страдањето не е жртва, сака да каже дека благословите ги надминуваат загубите. Кога велам дека страдањето е жртва, мислам дека постојат загуби – големи загуби. Кога ќе сфатите

дека се сложувам со Ливингстон, тоа подразбира дека ги гледам благословите како помногубројни.

Но, ќе се задржам на употребата на зборот жртва. Болката е преголема, загубите се премногу реални за да се преправаме дека ќе зборуваме за терминот немање жртва. Мора нашите дефиниции да бидат јасни.

Мојот одговор е, „да“, ова е христијански хедонизам. Целиот Нов завет го третира страдањето во контекст на христијанскиот хедонизам.

Дали Павле беше во потрага по длабока и трајна радост кога избра да страда – толку многу страдање, така што неговиот живот би бил крајно глупав и жалосен доколку не постоело воскресение на мртвите? Прашањето во суштина си дава свој одговор. Доколку самото воскресение, кај Павле предизвикало болката како животен избор да не *биде* залудна туку вредна за пофалба (и возможна), тогаш токму неговата надеж и потрагата за тоа воскресение го одржа и го зајакна во страдањето. Ова е всушност, тоа што го вели: 'сметам дека е сè загуба „во однос на правосходното познавање на Исус Христос, за да го познавам Него [Христос] и силата на Неговото воскресение, и учеството во Неговите страдања, станувајќи сличен на Него во Неговата смрт, *ѿа некако да достигнам до воскресението на мртвите*“ (Филипјаните 3:10, 11)'. Неговата цел е да живее – и да страда – за да го достигне воскресението на мртвите.

Давајќи сè за да се спознае Христос

Зошто? Бидејќи воскресението значи целосно, комплетно, вечно заедништво со Христос. Ова беше центарот на Павловата надеж: „Сметам дека сè е загуба во однос на правосходното познавање на Христос Исус“ (Филипјаните 3:8). Да се спознае Христос беше најголемата страст на Павле и цел во сè што

правеше. „Зашто за мене да живеам е Христос, а да умрам – придобивка“ (Филипјаните 1:21). Придобивка! Придобивка! Ова е целта на животот и страдањето. Павле сака да „замине и да биде со Христос, што е *далеку љогобро*“ (Филипјаните 1:23). „Далеку подобро“ не е алтруистички мотив. Тоа е христијанско хедонистички мотив. Павле го посакувал она што ќе му го донесе најдлабокото и најтрајното задоволство во животот, имено, да биде со Христос во славата.

Но, не сам со Христос во слава!

Никој што го познава и го љуби Христос не може да биде задоволен да дојде кај Него сам. Врвот на оваа слава е следното: „Зашто беше заклан и зашто со Својата крв ги откупи за Бога, од секое племе и јазик, род и народ“ (Откровение 5:9). Ако е ова врв на Христовата величествена благодат, тогаш оние кои сметаат на својата бескрајна придобивка, не смеат да живеат заради приватните задоволства. Задоволствата од десната страна на Христос се јавни задоволства, споделени задоволства, заеднички задоволства. Кога Павле вели дека смета сè за загуба во однос на правосходното познавање на Христос, неговите загуби беа со цел да ги придобие другите со него за Христос. „Но, макар што сум излеан врз жртвата и службата на *ваша вера*, се радувам и ја споделувам својата радост со сите вас“ (Филипјаните 2:17). Излевањето на неговиот живот во страдањето беше со цел „да го спознае Христос“, но исто така и да ја спознае *вешта* на нациите што ја величаат Христовата благодат.

Моја радост, моја круна на восхит!

Заради ова, Павле ги нарече луѓето кои ги придобил во верата *негова радост*. „Затоа, мили и многу сакани мои браќа за кои

копнеам, *моја радост* и мој венец, стојте така цврсто во Господ, мили мои!“ (Филипјаните 4:1). „Зашто, кој е нашата надеж, радост или венец за пофалба? Та не сте ли вие пред нашиот Господ Исус при Неговото доаѓање? Зашто вие сте нашата слава и нашата *радост*“ (1 Солуњаните 2:19-20). Црквата беше негова радост, бидејќи во нивната радост во Христос, неговата радост во Христос беше поголема. Повеќе од Христовата благодат беше воздигната кај многубројните обратеници на крстот. Така, кога Павле избра да пострада заради евангелизација на светот, и рече дека има за цел да го „спознае Христос“, мислеше дека неговото индивидуално уживање во заедништвото со Христос ќе биде засекогаш поголемо поради големото собрание на откупените, кои уживаат во Христос со него.

Иако не сум толку далеку како што беше Павле во неговата страственa љубов за црквата, му благодарам на Бог дека постоеја клучни моменти во мојот живот, каде што Бог ме спаси од бездната на цинизмот. Се сеќавам на деновите кога го завршував факултетот и започнав со богословијата. Расположението во крајните шеесетти години беше негостољубиво кон локалната црква. Се сеќавам како чекорев по улиците на Пасадена, во недела наутро, есента 1968 година, прашувајќи се дали постои иднина за црквата – како сомничавa риба во вода или птица што се прашува зошто постои ветерот и воздухот. Преку скапоцената работа на благодатта, Бог ме избави од тоа безумие и ми подари дом со Божји луѓе, во црквата на авенијата Лејк, во период од три години, и ми дозволи да погледнам во срцето на Реј Ортлунд, мојот пастор, човек кој зрачеше со духот на Павле кога го гледаше своето стадо и велеше: „Моја радост, моја круна на восхит“.

По десет години имаше уште еден момент на криза, додека седев на мојата работна маса доцна во ноќта, во октомври 1979 година, пишувајќи го мојот дневник. Темата беше, дали ќе останам како професор на колеџот во Бетел да предавам

библиски студии или ќе си дадам отказ и ќе бидам пастор? Една од работите што Бог ја правеше тие денови беше давањето длабока љубов за црквата – насобраното, растечко тело во служба на луѓето, што се среќаваше од седмица во седмица и се движеше во сличноста кон Христос. Поучувањето имаше свои радости. Тоа е одличен повик. Но таа вечер, една друга страст триумфираше и Бог ме поведе во следните неколку месеци во баптистичката црква во Бетлехем. Додека ги пишував овие зборови, поминаа веќе петнаесет години. И ако си дозволам, солзите доаѓаат доволно лесно кога ќе помислам што ми значеа тие луѓе. Се надевам дека знаеја, дека мојата најголема страст е да го „спознаам Христос“. И ако не грешам, исто така знаеја дека живеам за „напредокот и радоста во верата“ (Филипјаните 1:25). Тоа е целта на моето пишување и проповедање, да покажам дека овие две цели се едно. Го спознав повеќе Христос во еден обратен грешник и светец што расте, отколку во стотици обични домашни работи. Да се каже дека Христос е мојата радост и Бетлехем е мојата радост исто така, не е дволично.

Ако радоста во страдањето е достоина за восхит, спознај ја!

Не треба да нè изненади, иако можеби е крајно неприродно, Павле да каже во Колосјаните 1:24: „Сега се *радувам* во своите страдања за вас и го пополнувам недостигот од Христовите маки во мојата плот за телото Негово“. Со други зборови, кога ќе ги пополнам Христовите страдања, правејќи лична презентација пред вас преку моите страдања и болки, јас се радувам. Јас се радувам.

Христијанскиот хедонизам едноставно тврди дека ова што го правеше Павле е добро и достоино за восхит, и ние треба да одиме и да го правиме истото. Да го третираме овој величествен

духовен настан на радост во страдањето, како нешто малечко или случајно или нешто кон коешто не треба да се стремиме, наликува на хулење. Внимателно го зборувам ова. Кога Лично Светиот Дух прави вакво нешто, и на овој начин се велича седоволноста на Христос во страдањето, наликува на хула да се каже: „Дозволено е да се пострада за другите, но не за да се спознае радоста“. Христовото визвишено чудо не е само страдањето, туку и радоста во страдањето. И ние треба да ја спознаеме. Во 1 Солуњаните 1:6, 7 Павле вели: „И вие... примајќи го словото сред голема неволја, со *радосѝа на Свешѝиот Дух*, така што им станавте пример на сите верници во Македонија и Ахаја“. Забележете ги двете важни работи: Прво, радоста во неволјите е работа на Светиот Дух; второ, тоа е пример за другите да го следат. Внимавајте на оние кои ги минимизираат чудата на Божјиот Дух, велејќи дека се добри дарови, но не и добри цели.

Радувајте се во прогонството, вашата награда е голема!

Христијанскиот хедонизам вели дека постојат различни начини да се радуваме во страдањата како христијани. Сите тие треба да се истражуваат како израз на седоволната, сезадоволувачката благодат на Бог. Еден од начините е опишан од Исус во Матеј 5:11, 12. „Блажени сте кога ќе ве навредуваат, прогонуваат и говорат лажно против вас, со секакви лоши изрази, заради Мене. *Радувајте се и веселете се, бидејќи голема е вашата награда на небесата*“ (спореди со Лука 6:22, 23). Еден од начините на радување во страдањето доаѓа од фокусирањето на нашите мисли цврсто на големината на наградата што ќе нè затекне во воскресението. Ефектот на овој вид фокус е да ја намали присутната болка со споредбата на она што следува. „Сметам дека страдањата на сегашното време не се ништо во споредба со

славата што ќе ни се открие нам“ (Римјаните 8:18; споредено со 2 Коринќаните 4:16-18). Издржувајќи го страдањето, радувањето на нашата награда ќе ја направи возможна и љубовта, како што гледаме во четвртата глава. „Љубете ги вашите непријатели, правете им добро и позајмувајте им без да очекувате нешто да ви се врати. *А вашата награда ќе биде голема*“ (Лука 6:35). Биди љубезен со сиромашните „и ќе бидеш блажен, зашто немаат да ти вратат! *Ќе ти биде возвратено при воскресението на праведниците*“ (Лука 14:14).

Радувајте се во болката, тоа ја зголемува сигурноста!

Друг начин на радување во страдањата доаѓа од ефектот на страдањето врз нашата сигурност во надежта. Радоста при болката е вкоренета во надежта за воскресението, но нашето искуство на страдање исто така го продлабочува коренот на таа надеж. На пример, Павле вели: „Но не само тоа, туку да се фалиме и со неволјите, знаејќи дека неволјата раѓа трпение, а трпението – проверен карактер, а проверениот карактер – надеж“ (Римјаните 5:3, 4). Овде Павловата радост не е единствено вкоренета во неговата голема награда, туку во ефектот на страдањето за да ја утврди надежта во таа награда. Болката раѓа трпение, а трпението раѓа чувство дека нашата вера е реална и оригинална, и дека ја зајакнува нашата надеж дека навистина ќе го спознаеме Христос.

Ричард Вурмбранд опишува како може да се преживее моментот на болка при мачењето за Христос.

Толку многу си измачуван, така што ништо повеќе не е бишно. Ако ништо не е бишно повеќе, не е бишно ништо мое преживување. Ако ништо не е бишно, фактот дека не треба да имам болка исто така не

*е битен. Донеси го овој последен заклучок во фазата во којашто си пристигнал и ќе видиш дека ќе го надминеш тој момент на криза. Ако надминеш еден од тие моменти на криза, тоа ќе ти даде поголема внатрешна радост. Ќе почувствуваш дека Христос е со тебе во тој неколеблив момент.*¹⁸

„Интензивната радост“ доаѓа од чувството дека си истрајал со помош на Христос. Се докажа во оган и помина директно низ него. Не се повлече. Христос е реалност во твојот живот. Тој е за тебе сезадоволителниот Бог што тврди дека е. Апостолите го почувствуваа токму ова според Дела 5:41, кога беа тепани; „Тие пак, си заминаа од Советот со радост, зашто беа *удостоени да претрпат понижување заради Неговото име*“. Радоста дојде од мислата дека нивната вера беше земена предвид од Бог како реалност и беа подготвени да се докажат во огнот на болката.

Радувајте се во страдањата со Христос, тоа води кон слава!

Другиот начин на радување во страдањата пламна од вистината дека нашата радост сама по себе е докажаниот пат до славата. Радоста во страдањето доаѓа не само од 1) фокусирањето на наградата, 2) од втемелениот ефект на страдање во нашето чувство на вистинитост, туку исто така 3) и од ветувањето дека радоста во страдањето ќе обезбеди вечна радост во иднина. Апостол Петар го кажува тоа на следниот начин: „Туку радувајте се дека соучествувате во Христовите страдања, *за да можете* да се радувате и веселите при откровението на Неговата слава“ (1 Петар 4:13). Сега, радоста во страдањето е трасиран пат кон конечната радост во откровението на Христос.

¹⁸ Richard Wurmbbrand, “Preparing for the Underground Church,” во *Epiphany Journal*, Vol. 5, No. 4, Лето, 1985, стр. 50.

Петар нè повикува да ја бараме радоста сега во страдањата (го заповеда тоа), за да се пронајдеме меѓу оние кои ќе се радуваат прекумерно на доаѓањето на Христос.

Радувајте се во страдањето за другите, тие ќе го видат Христос!

Четвртиот начин на радување во страдањето е веќе виден. Доаѓа од сфаќањето дека преку нашите страдања, другите ја гледаат вредноста на Христос и цврсто стојат поради нашата вера, проверена во оган. Павле им вели на Солуњаните: „зашто сега навистина живеете, кога вие стоите цврсто во Господ. Зашто, каква благодарност можеме да Му оддаеме на Бог за вас, за *сејга радост со која се зарадувавме поради вас пред нашиот Бог?*“ (1 Солуњаните 3:8, 9). Ова е радоста од Колосјаните 1:24: „Сега се радувам во своите страдања за вас“. Кога страдаме за да им ја покажеме на другите Христовата љубов и Неговата вредност, го правиме тоа бидејќи секој нов верник, кој цврсто стои во верата, е како нова и уникатна призма што ја прекршува славата на Христос. Радоста што ја чувствуваме во нив не е поинаква радост од онаа што ја чувствуваме во Христос. Славата на Христос е наша „голема придобивка“. Заради тоа ќе страдаме во загубата на сè и сешто. И секој кој во нашите страдања ја гледа супериорната вредност на Христос, и верува, е друга слика и доказ за таа голема вредност – и затоа, друга причина за радост.

Најсреќните луѓе на светот

Голготскиот пат со Исус не е пат без радост. Тоа е мачен пат, но е длабоко среќен пат. Кога ги избираме минливите задоволства на удобноста и сигурноста наместо жртвите и страдањата во мисиите и евангелизмот и службата на љубовта,

тогаш избираме против радоста. Го одбиваме изворот чишто води не престануваат да течат (Исаија 58:11). Најсреќните луѓе на светот се луѓето кои ја доживуваат мистеријата на „Христос во нив, надежта на славата“ (Колосјаните 1:27), задоволувајќи ги нивните длабоки копнежи и пуштање на слобода за да ги надополнат страдањата на Христос, преку своите сопствени страдања во светот.

Бог нè повикува да живееме заради Христос и да го правиме тоа преку страдањето. Христос избра страдање; тоа не му се случи туку така. Го избра како пат на изградба и усовршување на црквата. Сега нè повикува и нас да го избереме страдањето. А тоа е повикот да го земеме својот крст, и да го следиме на Голгота, и да се откажеме од себеси, и да се жртвуваме за службата кон црквата и презентирањето на Неговото страдање во светот.

Братот Андреј, кој беше водач на службата наречена Отворени врати, и кој беше најпознат по својата книга од 1967 година, *Божјите криумчари*, го опишува Христовиот повик во средината на 1990-тите на овој начин:

„Не постои ништо една зашворена врата на светото, кога сакаш да сведочиш за Исус... Покажи ми зашворена врата и ќе ти кажам како можеш да влезеш низ неа. Меѓутоа, не можам да ти ветам излез...“

Исус не рекол: „Одете доколку вратите ви се отворени“, бидејќи не беа отворени. Тој не рече: „Одете ако ве поканат или ви постелат црвен килим“. Тој рече: „Одете!“, бидејќи луѓето имаат потреба од Словото...

Нам ни е потребен нов пристап во мисиите – агресивен, експериментален, евангелски, а не да се држиме до забранетиот пристап... пионерски дух...

Се плашам дека ќе треба да чекориме низ длабоката долина на потребата и опасните ситуации, крвави бањи, но ќе стигнеме таму.

Бог ќе отстрани сè она што ни смета, доколку мислиме на работата. Ако кажеме: „Господе, по секоја цена...“ – и луѓето никогаш не треба да се молат вака, доколку навистина нè сакаат Бог да ги сфати буквално – Тој ќе одговори. Тоа е страшно. Но ќе мора да поминеме низ процесот. Вака функционира Библијата во последните две илјади години.

Така, ние се соочуваме со потенцијално тешки времиња и мора да поминеме низ нив... Си играме црква и си играме христијанство. И не сме свесни дека сме млаки... Мора да ја платиме цената на нашата вера. Прочитај од 2 Тимотеј 3:12: „А и сите кои ќе живеат побожно во Христос Исус, ќе бидат прогонувани. Црквата е многу повеќе прочистена во земјите каде што постоеше голем притисок... Сè што сакам да кажам е биди подготвен.“¹⁹

Да не ја докажуваме нашата сила туку неговата скапоценост

Одговорот на овој повик е радикален чекор на христијански хедонизам. Не го избираме страдањето само затоа што ни е кажано така, туку поради Оној кој ни кажува да го опишеме како пат на вечна радост. Тој нè повикува на послушност во страдањето, не за да ја демонстрираме силата на нашата посветеност како должност, ниту пак да ја откриеме жестината на моралната одлучност, ниту да ги докажеме висините на толеранција на болка, туку за да ја манифестираме со детска вера, безграничната скапоценост на сезадоволителните ветувања. Мојсеј „избра, и повеќе сакаше да страда заедно со Божјиот народ, отколку да ужива во минливите гревовни наслади... бидејќи ја имаше предвид наградата“ (Евреите 11:25, 26). Затоа, неговата послушност ја прослави Божјата благодат, а не одлуката да страда.

¹⁹ Brother Andrew, “God’s Smuggler Confesses,” an interview with Michael Maudlin in *Christianity Today*, 11 декември, 1995, стр. 46.

Суштината на христијанскиот хедонизам

Ова е суштината на христијанскиот хедонизам. Во потрагата по радоста преку страдањето, ја увеличуваме сезадоволителната вредност на Изворот на радоста. Бог Лично сјае како светлина на крајот на тунелот на болката. Ако не искомунцираме дека Тој е целта на нашата радост во страдањето, тогаш значењето на страдањето ќе се изгуби. Значењето е следно: Бог е придобивката! Бог е придобивката! Бог е придобивката!

Главниот исход на човекот е да го прослави Бог. И тоа е повеќе вистинито во страдањето, отколку на кое било друго место, дека *Бог најмногу се прославува во нас кога сме најзадоволни во Него*. Затоа, моја молитва е Светиот Дух да ја излее низ луѓето во светот, страста за Божјата надмоќ во сите работи. И се молам да ни појасни дека потрагата по радоста во Бог, без разлика на болката, е моќно сведоштво за Божјата надмоќ и сезадоволителна вредност. И нека се случи така, додека „го надополнуваме она што недостига во Христовите страдања“, сите луѓе на светот да ја видат љубовта на Христос и да ја величаат Неговата благодат во радоста на верата.

КРАТОК ПРЕГЛЕД НА ПРОГОНСТВОТО

ЗА ПРОУЧУВАЊЕ И ПРЕЗЕНТАЦИЈА

Милтон Мартин

Уредено и ревидирано; Употребено со дозвола на
Мисионерската служба на Милтон Мартин.

Milton Martin Missionary Ministries
P.O.Box 1567
Route 2, Box 2624
Belton, TX 76513

(254) 933-9339

Делувањето на црквата (Матееј 16:18)

- I. Христос ја создаде Неговата црква и ја овласти да ја извршува Неговата работа (Матееј 16:18; 28:18-20).
 - A. Ако некогаш нашите згради се затворат, дали тоа ќе значи крај на нашето христијанство?
 - B. Вистинските цркви немале храмови или згради.

- II. Првата црква била ригорозно прогонувана; Каков бил нејзиниот одговор?
 - A. Се собирале во приватни домови. (Дела 5:42)
 - B. „Христијаните лаици“ верно го споделувале своето сведоштво. (Дела 8:1, 4)
 - B. Ја искористувале секоја можност да сведочат. (Дела 16:12, 13)
 - Г. Тие ги поучувале учениците. (Дела 11:25, 26)
 - Д. Поминувале време заедно додека служеле. (Дела 2:24, 47)
 - Ѓ. Тие славеле во секоја околност и можност. (Дела 16:23-25)

- III. Се придржувале кон алтернативните средства за славење, заедништво и сведоштво.
 - A. Преовладувале домашните цркви. (Римјаните 16:3-5; 1 Коринќаните 16:19)
 - B. Прогонетите христијани и „нерегистрираните“ цркви ги користеле родендените, свадбите и погребите како можност да се сретнат како тело.
 - B. Дали можете да предложите некои форми и начини?

- IV. Некои средства што ги употребува сатаната за да ги порази христијаните и црквите за време на прогонството
- A. Сатаната ја употребува изолацијата како алатка против црквата.
- Б. Сатаната ја употребува вината и навредите како оружје против црквата.
1. Ѓаволот е „обвинителот на браќата“.
 2. Обвинувањата на сатаната се континуирани и немаат крај.
 3. Злото внимателно чека да нападне кога гревот нема да биде исповедан.
 4. Треба да се обрне поголемо внимание на одржување на заедницата и заедништвото со Господ.
(1 Јован 1:8-10)
 5. Личните навреди коишто не се соочуваат, стануваат многу сериозни и може да прераснат во „огромни“ проблеми.
 6. Сатаната прави сè за да предизвика „лажна вина“ кај христијаните, откако гревот ќе биде простен.
 7. Наместо да се двоумиш и прашуваш „Зошто?“ кажи: „Господе, што сакаш да направам?“

Христијаните ќе претрпат прогонство (1 Петар 4:12-19)

- I. Ветување за прогонство (1 Петар 2:21; 4:12; 1 Солуѓаните 3:3, 4; Дела 14:22; 2 Тимотеј 3:12; Марко 13:9, 13; Филипјаните 1:29)
- II. Целта на страдањето (1 Петар 4:12; „Огнено испитување“, Јов 23:10; Псалм 66:10)
 - A. Доказ на нашата вера.

- Б. Кога нешто се изнесува, неопходно е да ја докаже својата вистинитост.
 - В. Доказ за длабочината на нашата вера.
 - 1. Што е потребно да нè придвижи напред или да нè одвои настрана?
 - 2. Важноста или големината на она што нè спречува ја открива силата на нашата вера.
- III. Учеството со Христос во Неговите страдања (1 Петар 4:13); Буквално, христијанинот влегува во страдањата на Христос. Тоа нема да биде крстот, но можеби ќе бидат рацете на луѓето.
- А. Господ беше негиран. (Јован 1:10, 11)
 - Б. Господ беше омразен. (Јован 15:24; Исаија 53:3)
 - В. Господ ја напушти удобноста на домот на Неговиот Татко. (Јован 3:16)
 - Г. Господ немаше Свој дом.
 - Д. Господ немаше пари ниту да го плати Својот данок. (Матеј 17:27)
 - Ѓ. Господ немаше кревет.
 - Е. Господ немаше никого да го брани кога беше лажно обвинет. (1 Петар 2:22, 23)
 - Ж. Господ немаше гроб. (Исаија 53:9)
 - З. Господ стана сиромашен.
 - С. Филипјаните 3:10; 1 Петар 2:21; 4:1; Галаќаните 2:20; 6:12, 17; Дела 5:41; Евреите 12:2; 1 Солуњаните 2:2. Која ќе биде нашата реакција? (Евреите 12:2)
- IV. Моќта во страдањето или преку страдањето (1 Петар 4:14); Светиот Дух почива врз оној кој страда. Во Стариот Завет, облакот беше симбол на присуството на Бог. Облакот беше познат како славата на Бог (1 Царства 8:10, 11). Слична слава доаѓа врз верникот од Светиот

Дух, кога тој страда за Христос. Духот доаѓа да служи: да исполни, да покрие, да облече, да заклучи, да одржи, да помогне, да зајакне, да посредува и да го надополни она што недостасува. Славата беше видена во Стефан (Дела 6:5-8; 7:55, 60). Колку е потемна ноќта толку се посветли ѕвездите (2 Коринќаните 12:9, 10).

V. Опасности при страдањето (1 Петар 4:14-16)

- A. Постои разлика во страдањето за Христос и страдањето по сопствена вина или глупост.
- B. Срам (Евреите 2:11)
- B. Горчина наместо радост и благодарност.
(Излез 15:23, 24; 16:2; 1 Солунѓаните 5:16-18)

VI. Прочистување преку страдањето (1 Петар 1:7; 4:12)

- A. Страдањето можеби е корисно за да прочисти, да ослободи, да го изгори „ѓубрето“.
- B. Страдањето само по себе не може да усовршува или прочистува. Само Божјата благодат може да произведе усовршување и прочистување, но страдањето може да нè предизвика да ја признаеме нашата потреба.
 - 1. Страдањето можеби ќе ни помогне да разбереме дека ништо не можеме да постигнеме со свои сили.
 - 2. Страдањето можеби ќе нè направи почувствителни кон гревот.
- B. Преку страдањето можеме да научиме целосно да зависиме од Господ. (2 Коринќаните 12:9, 10)
- Г. Како ќе одговориме? – Со доверување на нашите души на Бог! (1 Петар 4:19; Дела 7:59; Лука 23:46)

Дел од страдањето во животот на верникот

Страдањето е честа појава за секоја личност (Јов 5:6, 7). За христијанинот е нормално да страда. (2 Тимотеј 3:12; Дела 14:22; 1 Петар 2:21).

Постојат повеќе степени на прогонство: притисок, понижување, дискриминација, закани, губење на материјалните добра или физичко насилство.

- I. Чести недоразбирања
 - A. Страдањето е казна за некоја грешка или грев. (1 Петар 4:19; 3:14; 4:16)
 - B. Размислување дека никогаш не треба да се биде тажен. (1 Петар 1:6)
 - B. Размислување дека само христијаните страдаат. (Битие 3:16-19)
 - Г. Нездраво воодушевување при страдањето.
 - Д. Неразбирлив страв од страдањето.

- II. Што Библијата поучува за страдањето?
 - A. Христијаните треба да го очекуваат страдањето. (Јован 15:18-21, 17:14; 1 Јован 3:13)
 - B. Страдањето е можеби Божјата волја за нас. (1 Петар 4:16; 2:21)
 - B. Страдањето во животот на Божјото дете има цел. (1 Петар 1:6, 7; 2 Коринќаните 12:7-10)
 - Г. Би требало да страдаме заради праведноста. (Матеј 5:10; 1 Петар 4:15)
 - Д. Бог го благословува праведното страдање. (Матеј 5:10-12; Лука 6:22, 23)
 - Ѓ. Страдањето нè предизвикува да гледаме кон небото. (Римјаните 8:16-18; Колосјаните 3:1-3)

- Е. Не треба ниту да се срамиме ниту да бидеме збунети во врска со страдањето. (1 Петар 4:16; Евреите 13:12, 13)
- Ж. Мораме да го следиме примерот на Христос.
(1 Петар 2:19-25)
- З. Мораме при страдањето да делуваме како што делуваше Господ.
(Матеј 5:38-48; Римјаните 12:14, 17-21; 1 Петар 2:21-23)
- С. Можеме да ја извојуваме победата. (Јован 16:33)

III. Подготовка за страдањето

- А. Разбери го како нормална појава!
(1 Петар 4:12; Филипјаните 1:29)
- Б. Запознај се со поучувањето на Божјото Слово!
(Филемон 3:10; Римјаните 6:3-5; Јован 8:31, 32)
- В. Престојувај во Христос! (Јован 15:4)
- Г. Секојдневно потчинувај му се на Светиот Дух!
(Ефесјаните 5:18; 4:30)
- Д. Одморај се во Божјата волја!
(Ефесјаните 5:17; Евреите 4:1, 9-11)
- Ѓ. Поучувај ги браќата кога страдате!
(Колосјаните 3:16, 17; Ефесјаните 5:19-21)

Начини на коишто можеби нападот ќе дојде во црквите

- I. Фокусирај се на прогонството!
(Јован 15:18-21; Колосјаните 1:24-27)
Нападот отсекогаш бил и ќе биде против нашиот Господ.
- II. Јазикот на Победникот
 - А. Зборови на окрепнување на освојувачот – „победа“
(Откровение 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12, 21)

Б. Тајната на победата. (Откровение 12:11)

1. „Заради крвта на Јагнето“ (Откровение 12:11а)
(проучи ја важноста на крвта)

а. Мир со Бог.

б. Мир со нашата совест.

в. Сила во животот.

г. Ова оружје се губи:

1) Преку либералната теологија – без крв.

2) Преку либералната теологија – без крст.

3) Преку проповедање без бреме – без сила.

2. „Заради словото на своето сведоштво“
(Откровение 12:11б)а. Сатаната се обидува да ни ја зароби победата,
предизвикувајќи нè да не отвораме уста или да
го изгубиме нашето сведоштво и кредибилитет.

б. Постои и „внатрешен непријател“, исто така.

1) Поделби во црквите

2) Страв

3) Неверие

4) Недостаток на љубов

5) Одвлекување внимание од темата, итн.,
наместо фокусирање на луѓето и душите

в. Недостаток на грижа за нашите семејства.

г. Планови и проекти коишто не се по Божја волја.

д. Сè што ќе го исфрли нашиот живот од
рамнотежа.3. „И не зажалија да го дадат својот живот“
(Откровение 12:11в)

а. Компромис како збор не постои во речникот.

б. Примери на христијани кои страдаа.

в. Не е вклучен само физичкиот живот; Можеби
ќе биде неопходно да се умре за амбицијата,
позицијата и правата.

III. Општи знаци

Прогонството не е само некое општо правило, специфично во секоја земја, без разлика дали е комунистичка, религиозна или некоја друга тоталитарна влада.

Меѓутоа, пред почетокот на прогонството, постојат некои општи знаци.

A. Ограничување во евангелизацијата.

1. На христијаните не им се дозволува да патуваат или да го изберат своето вработување.
2. Сите христијански програми на радио или телевизија се укинати.
3. Сите религиозни собири вон црковните згради се забранети.
4. Потребно е обезбедување дозвола за времетраење на славењето. Нема заеднички собири, освен оние во одредено време.
5. Владини провокатори или шпиони се присутни на сите служби.

B. Увозот на Библии и христијанска литература е забранет.

1. Исто така и печатените материјали се сметаат за несуетински.
2. Постојат случаи каде што Библијата се става во иста категорија како и порнографските материјали.

V. Странските мисионери се избркани од земјата.

1. Со закон се ограничува свештенството на локалните националности.
2. Со закон им се забранува на странците да работат во земјата. Кај другите, тие можат да бидат само туристи со ограничен престој или да патуваат само во одредени области.
3. Со директни закани и насилство кон странците.

- Г. Закана и груба дискриминација на христијанските водачи.
1. Поштата е цензурирана и пасторите се ограничени во темата што смеат да ја проповедаат.
 - а. Статусот на даночно ослободување ќе биде укинат доколку од говорниците во црквите се зборува за политика.
 - б. Пасторите се држат „во ред“ со закани за земање на нивните деца од државата.
 2. На пасторите не им е дозволено да го посветат сето свое време во служба.
 - а. „Тие мора да станат продуктивни членови на општеството“ – Ова значи дека мора да станат луѓе со две професии.
 - б. Мора да им бидат доделени такви работни места, што ќе ја одземат сета нивна сила и време.
 3. На пасторите не им е дозволено да ги посетуваат своите членови или да дистрибуираат евангелизаторска литература.
 4. На црквите не им е дозволено да имаат машини за пишување, компјутери или опрема за печатење.
 5. Пасторите можат да бидат манипулирани преку тактики на заплашување.
 - а. Можеби ќе бидат повикани на сослушување.
 - б. Можеби ќе бидат принудени да посетуваат одредени часови по владина „индоктринација“.
 - в. Посебни понуди на „искушение“ можеби ќе им бидат понудени под принуда или заведување.
 - 1) Можеби ова ќе биде во облик на посебни привилегии.
 - 2) Можеби ќе биде во облик на дозвола за упис на факултет или некоја друга

професија за нивните деца, наместо оние за коишто постојат ограничувања кај христијаните.

- г. Тие можеби ќе бидат вознемирувани со ненајавени домашни претреси.
 - д. Нивните богослужби можеби ќе бидат нарушени од владините претставници.
6. Пасторите можеби ќе бидат назначени да работат во некои далечни места во земјата.
- а. Целта е да бидат изолирани од својот народ и од другите христијани.
 - б. Можеби ќе им бидат доделени безначајни и понижувачки работни места.
7. Пасторите се уапсени и „превоспитани“
- а. Ова можеби ќе вклучи мачење.
 - б. Можеби ќе бидат изложени на јавен срам.
 - в. Против нив се даваат лажни обвинувања и невестинити сведоштва.
- Д. Црквите се принудени да се регистрираат.
- 1. Сите водачи на црквата мора да бидат прифатени од државата.
 - 2. Сите проповеди мора да бидат напишани и прегледани од соодветни институции пред да бидат проповедани.
 - 3. Пасторите мора да потпишат изјави пред да почнат да проповедаат. (На пример: „Нема да се прават напори за евангелизација на неспасените“)
- Ѓ. Деноминациите се принудени да се обединат.
- 1. Бројот на деноминации е ограничен.
 - 2. Сите се под контрола на националниот екуменски совет.
 - 3. Се „создава“ целосно национална црква.

- Е. За христијаните постои ограничување во едукативните и професионалните можности.
1. Само членовите на одредени младински групи можат да одат на факултет.
 2. Ниту еден христијанин не смее да биде доктор, правник, професор или социјален работник.
 3. Христијаните немаат избор на својата професија или вработување.
- Ж. Религиозната едукација за помладите од 18 години е забранета.
1. Не е дозволено домашно школување.
 2. Младите христијани се принудени да одат на „специјални едукативни“ часови по атеизам, еволуција, сексуално образование и „алтернативен начин на живеење“.
 3. На родителите кои не го почитуваат законот ќе им бидат одземени децата.
- З. На христијаните им е забрането да си помагаат еден со друг. Кога е уапсен некој член на семејство, семејството губи одредени „права“ или „привилегии“.
1. Ова можеби ќе вклучи право на медицинска нега, домување или храна.
 2. Семејството е изолирано на тој начин што не смее да се спријателува со другите верници, па дури ни со членови од поширокото семејство.
- С. Црквите се затвораат.
1. Зградите се пренаменети за друга употреба.
 2. Христијаните се „преместени“ во други далечни области за да се изолираат.
 3. На христијаните им е забрането да контактираат со другите верници.

IV. Многу христијански семејства веруваат дека ова никогаш нема да им се случи ним.

A. Заради некоја причина, тие мислат дека се исклучок.

B. Иако постојат различни толкувања во врска со „вознесувањето“, ова не е клаузула за бегство.

Немаме право да веруваме дека Бог ќе нè исклучи од прогонството.

V. Сегашни лекции за верниците

A. Моли се како никогаш досега за својата нација и нејзините водачи! (1 Тимотеј 2:1-4; Римјаните 13:1-7)

B. Одлучи да бидеш освојувач за Христос!
(Откровение 12:11)

Некои веројатни облици на прогонството (1 Петар 2:19-24)

Страдањето е дел од животот на секој вистински верник. Постојат барем 31 начин на којшто некој може да пострада.

1. Заради праведност (Матеј 5:10; 1 Петар 3:14)
2. Заради клеветата (лажна пријава)
(Псалм 31:13; Јов 19:18; 55:12-14; Лука 6:22)
3. Срам; Јавна засраменост, обесчестување или деградирање. Начин на којшто нашиот Господ беше обвинет дека го замислил зачнувањето, раѓањето во вонбрачна заедница; исто така начин на којшто Неговата голотија беше отворено покажана на крстот. (Евреите 13:13; 11:26)
4. Лажно обвинет (Псал, 35:11; 27:12; Матеј 5:11; Лука 23:2, 5, 10; Марко 14:55-60; Дела 6:13; 16:19-23; 26:2, 7)

5. Фаќање преку измама, стапица, трикови, барање начини да се обвини. (Даниел 6:4, 5; Лука 11:54; Матеј 10:16-18)
6. Предмет на конспирација (2 Самуел 15:12; Битие 37:18; 2 Коринќаните 11:32; Дела 9:23)
7. Исмејување (Псалм 42:3) – за да се фати, да се исмее, да се направи игра. (Јов 12:4; Матеј 27:29, 31, 41; Дела 2:13; 17:18, 32; Евреите 11:36)
8. Издаден – третиран како предавник (Матеј 24:10; Лука 21:16; Псалм 41:9)
9. Презрен – да се омаловажи, да се презира, да не се мисли ништо, да се обесчести. (1 Коринќаните 1:28; 4:10в)
10. Омразен од семејството (Матеј 10:21, 34-36; Михеј 7:6; Лука 21:16)
11. Омразен од луѓето (Лука 21:17; Матеј 10:22; Јов 19:19)
12. Клеветење, обвинување, кодошење, лажно пријавување. (Псалм 31:13; Јов 19:19; 1 Петар 2:12; 1 Коринќаните 4:13)
13. Се плаши од своите. (Дела 9:26)
14. Предмет на посебно испитување. (1 Коринќаните 4:9-14; 2 Коринќаните 11:23-28)
15. Затворен (Лука 21:12; Дела 4:3; 5:18; 12:4; 16:24; 2 Коринќаните 6:5; 11:23в; Евреите 11:26б)
16. Тепан (Дела 5:40; 16:23; 2 Коринќаните 6:5; 11:24; Матеј 10:17)
17. Негиран (Дела 13:45)
18. Предизвикан (Дела 6:12; 13:50; 14:2, 19; 19:23, 25, 26, 29; 21:27)
19. Обвинет пред властите (Дела 18:12; Матеј 10:17, 18)

20. Под закана (Дела 4:18, 21; 5:40)
21. Каменуван (Дела 7:58, 59; 14:19;
2 Коринќаните 11:25; Евреите 11:37)
22. Страдања (2 Тимотеј 3:11; Псалм 34:19)
23. Истерување (Дела 13:50; Јован 16:2а)
24. Исцрпеност, екстреман замор
(2 Коринќаните 11:27)
25. Глад и жед (2 Коринќаните 11:27;
1 Коринќаните 4:11)
26. Спектакл (1 Коринќаните 4:9;
Дела 9:16; 20:23; 21:11; Евреите 10:33а)
27. Страдање за физичка потреба (1 Коринќаните
4:11; 2 Коринќаните 6:4; Филипјаните 4:12;
Евреите 1:37)
28. Мачеништво (Лука 21:16; Дела 7:59; 12:2;
Јован 16:2)
29. Неволји (2 Тимотеј 1:8; 4:5; Матеј 24:9;
Псалм 34:19; 2 Коринќаните 4:17; 6:4;
Евреите 10:32, 33; 11:25, 37; Колосјаните 1:24;
1 Солуњаните 1:6; 3, 7; Јаков 5:10)
30. Сиромаштија (2 Коринќаните 6:10;
Филипјаните 4:12)
31. Губење на сопственоста и материјалните добра.
(Евреите 10:34б)

Некои неопходни работи за совладување на прогонството

- I. Избери и поучи духовни водачи според Новиот Завет!
(Дела 14:21, 22; Тит 1:5)
 - A. Водачите не се гордееја заради својата позиција.
(1 Тимотеј 3:6; 1 Петар 5:3)
 - B. Водачите беа вистински слуги.
(1 Петар 5:2; Јован 13:14-17)

- В. Водачите се идентификуваа со луѓето.
 - Г. Водачите беа мажи со интегритет и чесност, препознаени не само од христијаните туку од сите.
 - Д. Водачите поседуваа особена вредност и храброст што им овозможило да останат во вистината.
- II. Одвој време за учеништво! (2 Тимотеј 2:2)
- А. Избери ограничен број Божји луѓе за да ги поучуваш. (Лука 6:12)
 - Б. Поминувај време со твоите ученици! (Марко 3:14)
 - В. Поучувај ги со пример! (1 Коринќаните 4:15, 16; Филипјаните 4:9; Јован 13:14-17)
 - Г. Давај пример, јасни инструкции! (Дела 20:26, 27)
 - Д. Провери ги задачите!
 - Ѓ. Поучи ги на одговорност и градење на карактерот. (1 Тимотеј 4:12-16)
 - Е. Застапувај се за нив, особено со нивно именување. (Ефесјаните 1:16; Филипјаните 1:3-6; Колосјаните 1:3)
- III. Нашите семејства мора да бидат заштитени!
- А. Погрижи се секој член да биде спасен и Христос да биде Господ. (Колосјаните 1:9-13; 2 Коринќаните 13:5; Римјаните 8:1-14)
 - Б. Подготви го секое дете за бурата од облаци што ќе спушти врз него. (Повторени закони 6:4-9, 20-25; 11:18-21; 30:2; Изреки 6:20-24; Исус Навин 24:14, 15)
 - В. Собери стихови и христијански материјали што ќе бидат секогаш достапни за семејството!
 - Г. Никогаш не заборавај да делиш со оние кои имаат помалку! (Римјаните 12:9-18; 13:8; 15:1; 1 Коринќаните 16:1; Дела 20:35; Галаќаните 6:2)

IV. Побарај алтернативни начини и методи да продолжиш понатаму и да продолжиш да сведочиш за Христос! (Матеј 16:18)

- A. Држи ги младите активни и вклучени!
- Б. Научи што можеш повеќе за страдањата на другите и посетувај ги! (Евреите 13:3)
- В. Покажи искрена љубов, грижејќи се за сите, особено во време на потреба; на пример: храна, грижа, споделување за време на болест, специјална потреба, смрт. (Матеј 25:35-40; 5:43-45; Јаков 1:27; 2 Тимотеј 1:16-18; Римјаните 12:20)
- Г. Заштити се од секаква огорченост! (Римјаните 12:14, 17, 19, 21; Матеј 5:38-48)
- Д. Не враќај зло за зло! (Матеј 5:44; Лука 23:34; Дела 7:60; 1 Коринќаните 4:11-13; 1 Петар 2:23)
- Ѓ. Моли се за твоите непријатели! (Матеј 5:44)

Доаѓа ноќ кога никој нема да може да работи (Јован 9:4)

Без разлика на дадените изјави, сè уште постојат повеќе од 40 нации, „затворени“ за проповедање на евангелието. Другите земји се во голема опасност да ги изгубат религиозните слободи и права. Што ќе биде со душите во овие земји? Еремија 8:20 е нивниот плач и дилема. Мора да ги „вршиме делата на Оној Кој Ме прати – додека е ден“ (Јован 9:4)

I. Размислување за зборовите на Христос

- A. Што би требало да значи зборот „вечер“? Отсуството на Христос некаде или секаде е еднакво на „ноќ“ (темнина – отсуство на светлина)
 - 1. Кога луѓето се спротивставуваат на Евангелието и постоењето на Христос, тоа е „ноќ“. (Марко 5:17)

2. Кога религијата станува распалена со страст, гнев и напади на Бог, тогаш е „ноќ“. Христос беше распнат од религиозните Евреи. (Матеј 27:20-25)
 3. Кога гревот е дозволен во животот на верникот, неисповедан и незаборавен, тогаш е „ноќ“. (1 Јован 1:5, 6)
 4. Кога Христос ќе се врати по Своите, „вечната темнина“ ќе пристигне за многумина. (Матеј 24:30,31)
- Б. Што би требало да значи зборот „работа“?
1. Послушност на волјата на Бог значи да се „вршат Неговите дела“. (Јован 9:4)
 2. Кога му дозволуваме на Христос да работи во и преку нас – тоа значи да се „вршат делата на Оној Кој Ме прати“. (Матеј 5:15, 16)
- II. Како доаѓа ноќта кога никој нема да може да работи?
- А. Силите на темнината работат за да донесат темнина во светот и особено во одредени области. (Ефешаните 5:11; 6:12). Нивните методи се: секуларен хуманизам, 'њу ејџ', славење на политичките сили, лажни култови, неморал и перверзија.
- Б. Сатаната го сее семето на темнина во срцата, црквите и во општеството. (Матеј 13:24-28)
- III. Зошто ќе дојде ноќта кога никој нема да може да работи?
- А. Тоа е природен закон дека ноќта доаѓа после денот.
- Б. Ние живееме во големото поле на гревот и Библијата ни открива дека злото ќе стане сè полошо и полошо. (2 Тимотеј 3:13)
- В. Со намалување на светлината и студот, слабите христијани нема да влијаат на овој свет. (Матеј 6:22, 23; 5:13-15; Откровение 3:15, 16)

- Г. За време на духовната темнина, гревот нема да се гледа како грев, ниту пак грешката како грешка (време без владеење на апсолутни вредности, самоуправна и ситуациона етика).
(2 Тимотеј 3:1-9; 4:3, 4)

IV. Што треба да направиме?

- А. Искористи го светлото на денот.
1. Мора да влеземе без разлика дали вратите се отворени или „затворени“. (Мора да го приближиме Евангелието до најголемиот број луѓе, доколку е возможно, со најефективни средства во најскоро можно време.)
 2. Распознај ги житните полиња во светот! (Божјиот Дух ги подготвува срцата во одредени области и во одредено време.)
 3. Спознај ги „отворените и толерантни“ области и подготви се за Евангелието под одредени околности; на пример, одењето на Павле првенствено во синагогите во секој нов град и градење на нивното разбирање за Бог и за Словото. (Дела 13:5, 14, 15; 17:1-3; 18:2, 4; 19:8)
 4. Победи ги култовите и „насочи се“ во нови мисиски полиња.
- Б. Немој да тргуваш со чистото Евангелие за културна или социјална религија или само за црковна зграда.
- В. Време е за акција! (Африканска изрека: Трчај додека сонцето е жешко!)
1. Да се предадеме на пост и молитва, вистински барајќи го Бог. (Исаија 55:6, 7; Псалм 2:6, 7)
 2. Мора да се посветиме себеси и да се откажеме од секој познат грев. (Исаија 1:16, 17; Еремија 4:14; Римјаните 12:9; Јован 17:17)

3. Чекори во Духот и придобивај души.
(Римјаните 13:13; Галаќаните 5:25; Ефесјаните 4:1;
5:15, 16; Колосјаните 1:10; Филипјаните 2:14-16)

Претворање на неволјите во победа (Јаков 1:2-12)

Популарното проповедање и поучување говори дека христијанскиот живот е без проблеми.

Меѓутоа, гледајќи библиски, откриваме дека Бог е автор на „невообичаените служби“. Преку овие служби, Бог прави сите работи да содејствуваат за добро (Римјаните 8:28). Благословот може да биде завиткан во крпите на проклетството. Тагата е маска што ја носи вистинската радост. Преку неволјите, маката и страдањето, Бог сака да постигне нешто што на друг начин би било невозможно во нашите животи. Бог никогаш не губи време и не го расфрла искуството – како нас, туку одговара правилно. Бог е суверен. Бог го посакува тоа и, доколку не се работи за грев или казна, христијанинот мора да размислува за неволјите и страдањето како за нешто нормално и природно. Разликата во тоа дали ќе се биде среќен или несреќен, не е заради недостатокот на неволји и проблеми. Разликата е во тоа што си ти подготвен да го направиш.

Два начина на реагирање во неволјите

- Според Божјиот начин – каде се постигнуваат многу добри работи.
- Според светскиот начин – световна реакција којашто предизвикува гнев, горчина и предвремена смрт.

Препознавањето на тие околности не е само случајно – Бог има контрола.

1. Тие се од Бог.
2. Тие се добри.

Бог го посакува тоа:

1. Неволјите ќе се претворат во победа.
2. Жртвите ќе станат победници.
3. Крстовите ќе станат круни.
4. Страдањето ќе стане слава.
5. Битката ќе стане средство за победа.

Четири важни работи за победа над неволјите

Јаков 1:	2	Сметајте!	Став на радост
	3	Знајте!	Разбирање на целта
	4, 9	Дозволете!	Предадена волја
	5, 6 – 8	Барајте!	Срце што сака да верува

I. Сметајте дека сè е радост – Став на радост (Јаков 1:2)

А. Погледот на нештата го одредува исходот. Ставот ќе го определи делото.

Б. Неволјите треба да се очекуваат. (ст. 2; 2 Петар 4:12)

В. „Кога ќе се сретнете со разни испитувања“. (ст.

2) Различни и разнобојни. (На пример: Како што ткајачот ги шие низите од волница за да направи ќебе. Погледни одзади, се чини како да има само избледени бои, грубост, ништо очигледно за восхит – неред.

Погледни напред, страна наменета за гледање – метод, дизајн, убавина и цел.) Така, Бог го доведува во ред и го меша искуството и случувањата во нашите животи, за да може да се практикува и да расте нашата вера.

Г. Вредностите ја одредуваат проценката.

1. Ако некој повеќе ја вреднува удобноста од карактерот, неволјите нема да ја постигнат Божјата цел.
2. Ако некој го вреднува материјалното и физичкото повеќе од духовното, ќе биде мизерен за време на испитувањата.
3. Ако некој ја става вредноста на сегашноста, наместо на иднината, неволјите ќе предизвикаат горчина наместо подобрување.

II. Знајте: Разбирање на целта (Јаков 1:3)

- A. Верата е секогаш испитувана. Ако не биде испитувана, можеби е тоа знак дека никогаш не била спасоносна вера.
- B. Бог го испитуваше Авраам со цел да го благослови и да ја зголеми неговата вера преку вежбање.
 1. Бог нè испитува за да го извлече најдоброто.
 2. Сатаната нè испитува и искушува за да го извлече најлошото.
- B. Тестирањето е заради наше добро, а не против нас. (Римјаните 8:28)
- Г. Неволјите со право се користат за да ни помогнат да созрееме. (Римјаните 5:3, 4)
 1. Цел, трпение, издржливост, подготовка, истрајност, оспособување (Стани, започни, продолжи, не се откажувај, заврши ја трката!).
 2. Трпението не е пасивно, фаталистичко прифаќање на околностите. Тоа е охрабрувачко истрајување пред лицето на страдањето и тешкотијата.
 3. Нетрпението и неверата секогаш одат заедно. (Евреите 6:12; 10:36; Исаија 28:16)

III. Дозволете: Предадена волја. (Јаков 1:4) Бог не може да работи во нас без наша дозвола. Ако се среќаваме со неволјите без предадена волја, ќе реагираме разгалено, труло, себично, егоцентрично, како незрели деца.

IV. Барајте: Срце што сака да верува. (Јаков 1:5, 6)

A. За што треба да се молиме? За мудрост.

(Зошто не за благодат или сила?)

B. Знаењето е информација. Мудроста е применето знаење.

B. Потребна ни е мудрост за да не ги изгубиме шансите што ни ги дава Бог за наше добро, за наш растеж и за Негова слава.

Г. Бог дозволува разни нешта за да нè изгради. Сатаната употребува нешта за да нè растргне.

Битка со сомнежот и грижите

(Филипјаниџе 4:7; Галаќаниџе 3:23; 1 Петар 1:5)

1. Нека Божјиот мир биде излеана фонтана или извор во твоето срце и живот. (Филипјаните 4:7)
2. Отфрли ги сите сомнежи и грижи!
(Филипјаните 4:6; Јаков 4:7)
3. Чувај ги своите мисли; размислувај за она што е чесно и праведно. (Филипјаните 4:8)
4. Фокусирај го својот ум и очи на Господа и размислувај за Бог. (Исаија 26:3; Колосјаните 3:1-3; Матеј 6:33)
5. Употребувај ги натприродните оружја во сето натприродно војување! (2 Коринќаните 10:4-6)
6. Облечи го сето Божјо оружје! (Ефесјаните 6:10-18)
7. Чекори во вера! (Матеј 6:25-34; 7:7-11; 17:20; 21:22; Марко 11:22-24)

8. Чекори во Духот! (Галаќаните 5:16-26; Римјаните 6:14-23; 8:1-13)
9. Задржи ја довербата само во Бог! (Евреите 3:6, 12-14; 6:11, 12; 10:19-23, 35-39)
10. Предај му ги сите грижи на Господ! (1 Петар 5:7)

Награда за христијанското страдање (1 Петар 4:13)

1. Слава на небото. (2 Коринќаните 4:17, 18; 1 Петар 5:1, 10, 11)
2. Вечна утеха. (2 Коринќаните 1:7; Римјаните 8:17)
3. Запознавање на Христос. (2 Коринќаните 4:11)
4. Живот којшто им се дава на други. (2 Коринќаните 4:12)
5. Се манифестира Божјата благодат. (2 Коринќаните 4:15)
6. Гаранција дека Бог ќе суди праведно. (2 Солуњаните 1:4, 5)
7. Ние ќе владееме со Него. (2 Тимотеј 2:12а)
8. Божјиот Дух почива врз нас. (1 Петар 4:14)
9. Славата му припаѓа на Бог. (1 Петар 4:16)
10. Причина за радост. (1 Петар 4:13, 14)

Седумкратниот пример на Христос во страдањето (1 Петар 2:21-24; 3:14-17)

1. Страдање (1 Петар 2:21; Матеј 16:24; 1 Јован 2:6)
2. Безгрешност (1 Петар 2:22; Исаија 53:9)
3. Добродушност (1 Петар 2:22); Измамен.
4. Љубеше кога беше исмејуван. (1 Петар 2:23; Исаија 53:7; Римјаните 5:3; 12:14; Матеј 5:44-48; Јаков 1:2-4)

5. Трпение при заканувањата. (1 Петар 2:23; Римјаните 12:12; Лука 21:19)
6. Помирување со Бог (1 Петар 2:23; 4:19; Лука 23:46). Посвети се на Неговото дело; верувај му на Бог.
7. Праведност (1 Петар 2:24); Правда, непристрасност, објективност.

**Некои лекции како подготовка за страдање:
совет за слугите и робовите
библиска опомена за вработените и работниците**

Ефесјаниџе 6:5-8; Колосјаниџе 3:22-25)

1. Почитувај го господарот во сè! (Ефесјаните 6:5; Колосјаните 3:22)
2. Одговорен – со страв и трепет. (Ефесјаните 6:5; Колосјаните 3:22). Во сите нешта – со стравопочит кон Бог (Не да избираш што сакаш, а што не сакаш, не да избираш да правиш угодни работи, а да ги одбираш неугодните работи.)
3. Не служи само пред очите! (Ефесјаните 6:6а, Колосјаните 3:22в)
4. Врши ја Божјата волја! (Ефесјаните 6:6в; Колосјаните 3:22в)
5. Од срце. (Ефесјаните 6:6г; Колосјаните 3:22г) Безгранично.
6. Ако не си признаен од луѓето, ќе бидеш признаен од Господ. (Ефесјаните 6:8; Колосјаните 3:24, 25). Господ ќе те награди. (Галаќаните 6:7-9)

ТИТ 2:9, 10

1. Биди послушен на господарот. (Тит 2:9а) Угодувај во сите нешта. (Тит 2:9б)

2. Не противречи! (Тит 2:9в) Не приговарај; не зборувај лошо за другиот!
3. Не поткрадувај! (Тит 2:10) Немој да крадеш или мамиш; немој да го ограбуваш времето ниту пак квалитетот на изработката. (Лука 16:10) Покажи добра лојалност. Верен во сè, во многу и во малку. (Лука 16:10)

1 ПЕТАР 2:18-20

1. Покорувajte се! (1 Петар 2:18а) Потчинет, доверлив, одговорен, зависен, разумен, приврзан, проверен или под контрола, под надзор на другиот.
2. Со сета почит. (1 Петар 2:18б) Имајќи почит или препознавајќи ја позицијата на другиот.
3. Неправедно страдање. (1 Петар 2:19, 20) Со трпеливост; ненамерно мачеништво или страдање.
4. Следење на примерот на Христос. (1 Петар 2:21-23) Повикан да ги следиш стапките на Христос.

Духовната природа на нашата битка (Ефесјаниџе 6:12; 2 Коринќаниџе 10:3, 4)

Победата ни припаѓа нам преку Христос (Римјаните 8:32, 37; 1 Коринќаните 15:57.) Вистина е дека во светот има многу битки, очигледни порази, застои, затворени врати, духовен неуспех и да – смрт. Меѓутоа, подолу има неколку принципи за коишто можеме да размислуваме за охрабрување:

- I. Бог е сè уште суверен и има контрола над сè
(Исаија 40:15; Даниел 2:20-22; 4:35; Јов12:14-23;
Псалм 75:6, 7; 76:10; Еремија 27:5-7; Изреки 1:24-31;
Евреите 13:8)

- II. Бог никогаш не изневерил во Своите ветувања.
 (2 Коринќаните 1:20; 2 Петар 1:4) Постојат повеќе од седум илјади ветувања во Библијата – по едно за секоја потреба на верникот. (Исус Навин 21:45; 23:14; 1 Царства 8:56; Евреите 6:13-18; Дела 7:5; 2 Петар 3:9. Поврзани ветувања: Евреите 2:3; Исаија 30:18; Изреки 16:20; Еремија 17:7, 8)
- III. Победата е осигурена бидејќи Господ ја обезбедува.
 Со секоја заповед што Господ ја дава, Тој дава доволно благодат за исполнување или нејзино извршување во потполност. (2 Коринќаните 9:8; Ефесјаните 3:20)
 На послушната црква, Господ ѝ го ветува следново:
 А. Неговата моќ – авторитет (Матеј 28:18)
 Б. Неговото присуство (Матеј 28:20)
 А. Неговата грижливост (Филипјаните 4:13-19)
- IV. Победата исто така се темели на Господовото доаѓање.
 (2 Солуњаните 2:8)
 Во слава со Него. (Откровение 1:5-8; 19:11; Филипјаните 2:9-11; Ефесјаните 1:19-22; Римјаните 16:18; Исаија 11:3-5; Јов 4:3-9; Псалм 91:14-16)

Никогаш нема да се случи овде

1. Како реагираа луѓето на пораката на Ное?
 (Матеј 24:37-39)
2. Што рече Петар кога Исус му кажа дека ќе пострада и наскоро ќе умре?
 (Матеј 16:21, 22)
3. Како Исус реагираше на ова?
 (Матеј 16:23)
4. Што рече Исус во друга прилика, во врска со Неговото страдање?
 (Матеј 26:31)

5. Како реагираше Петар? (Матеј 26:33-35)
6. Што се случи по овој настан? (Матеј 26:69-75)
7. Зошто Петар ја негираше својата вера?
8. Дали случајот на Петар беше единствен?
9. Дали можеш да цитираш други примери каде што луѓето се соочија со истиот избор?

Од Библијата:

Од некој пример во светот:

10. Што се вели во 1 Солуѓаните 5:3 за луѓето што веруваат дека ништо не може да ја наруши нивната сигурност?
11. Петар мораше да го научи ова во својот личен однос со Христос. Објасни нешто од овој пример! (Матеј 14:29-31)
12. Допуштајќи си да биде воден од околностите, Лот го направи погрешниот избор.
 - А. Каков беше тој избор? (Битие 13:10, 11)
 - Б. Каков беше резултатот? (Битие 19:15-26)
 - В. Зошто Лот никогаш не размислуваше за претскажаното уништување на Содом и Гомор?
 - Г. Како реагираа неговите зетови? (Битие 19:14)
13. Што неочекувано му се случи на богатиот човек во параболата раскажана од Исус? (Лука 12:16-21)
14. Што вели Господ дека мора да правиме во време на несреќа и прогонство? (Лука 21:8-28)

Библиски принципи на прогонство

1. Според Јован 15:18-21, што беше причината за христијанското прогонство?
2. Како беа охрабрени учениците од Павле и Варнава? (Дела 14:22)
3. Против кого беше директно насочено прогонството? (Дела 9:4, 5)

4. Според 2 Тимотеј 3:12, дали прогонството е невозможно, возможно или неизбежно?
5. Наведи неколку причини зошто многу христијани се откажуваат од Христос! (Матеј 13:20, 21)
6. Кои три работи Христос ги очекува од нас во Матеј 16:24?
7. Кои три работи, Господ ги вети на оние кои се подготвени да бидат прогонувани? (Матеј 5:10-12)
8. Божјите ветувања се секогаш проследени со услов. Пример: Откровение 3:20.
Кој е условот?
Кое е ветувањето?
9. Именувај барем три слични стихови!
10. Кои услови претходат на ветувањето што Бог му го дал на Израел во Повторени закони 11:22?
11. Кога можеме да зависиме од Божјите ветувања за:
А. Мир? (Исаија 26:3)
Б. Политичка стабилност? (1 Тимотеј 2:1-3)
12. Каков треба да биде нашиот став кон оние кои не прогонуваат?
А. Матеј 5:44
Б. Лука 23:34
13. Каква беше реакцијата на Петар и Јован кога беа тепани заради својата вера? (Дела 5:41)
14. Кој беше контекстот на молитвата на учениците кога беа прогонувани? (Дела 4:23-30)
15. Кој вид страдање е спомнат во Римјаните 8:35-39?
16. Што вели Библијата во врска со победата во Римјаните 8:31-39?
17. Именувај барем три стиха што покажуваат дека сите христијани ќе бидат прогонувани!
18. Иако борбата и прогонството ќе се зголеми, победата е осигурана. Зошто?

Дали имаш стихови да го потврдиш ова?

19. Што мора секој христијанин да направи за да биде способен да извојува лична победа? (Ефесјаните 6:10-18)
20. Кој дел од оружјето најмногу недостасува во твојот живот?
21. Дали сакаш да направиш промена? Објасни!
22. Во Откровение 12:11 се спомнати три начина за победа врз сатаната. Кои се тие?

Содржина

ПОДГОТВИ СЕ ЗА ИЛЕГАЛНА ЦРКВА	3
<i>Ричард Вурмбранд</i>	
СТРАДАЊЕТО: ЖРТВА НА ХРИСТИЈАНСКИОТ ХЕДОНИЗАМ	39
<i>Џон Пајпер</i>	
КРАТОК ПРЕГЛЕД НА ПРОГОНСТВОТО	83
<i>Милтон Мартин</i>	

eBooks for download
east.om.org/ebooks

